

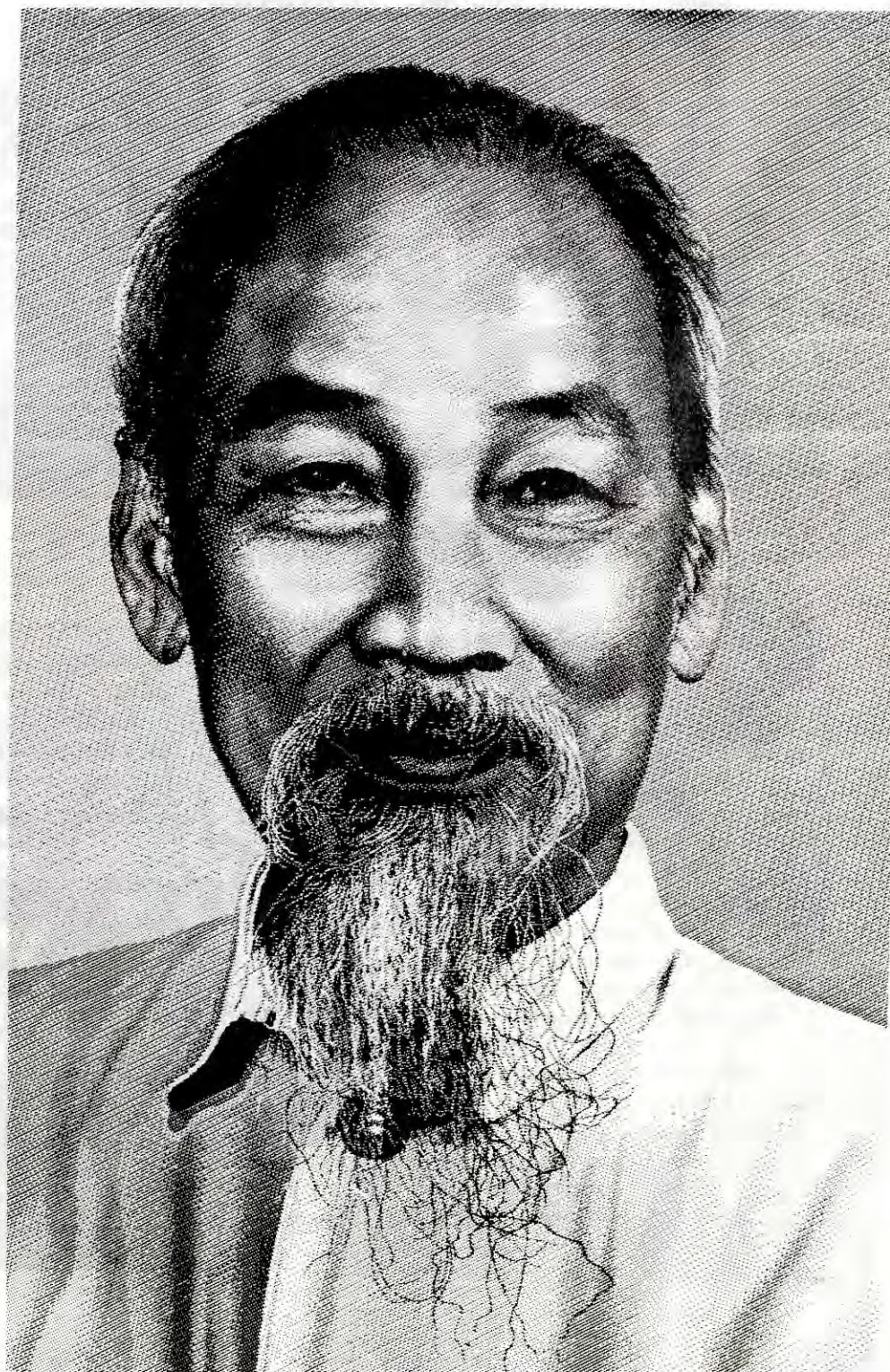
for vietnam

*nr. 3. 4 årg.
pris kr. 1,50*

Sør og Nord av samme vilje,
bestemt til å kjempe,
bestemt til å slå de amerikanske
angriperne,
frigjøre Sør, forsvare Nord,
og nå fram til en fredelig
gjenforening av hele landet.

Ho Chi Minh, 20. juli 1968.

Telegram fra FNL

Den norske solidaritetskomite for Vietnam
Idungst. 5, Oslo 1, Norge.

Republikken Sør-Vietnams spesielle utsending i Nord-Vietnam, Hanoi, er blitt pålagt å sende dette telegram. sitat:
Kjære venner, dypt rørt over deres varme lykkønskninger i anledning opprettelsen av Sør-Vietnams provisoriske, revolusjonære regjering. Oppriktig takk for deres helhjertede støtte til Sør-Vietnams folk i deres rettferdige kamp for uavhengighet, demokrati, fred og nøytralitet.

Motta min hjerteligste takk.

Sør-Vietnam, 25. juli 1969

Huynh Tan Phat

President i Republikken Sør-Vietnams
nasjonale, revolusjonære regjering.

16250nd oslo n
24751a ln la gb
AUG 6 8:57
pchnx084 4008
f hanoi 74 5 2400 vietgtv page1/50

207684
telefonert med

etat
Den norske solidaritets komiteen for vietnam
Idungst 5 oslo/norway

republic southvietnam special mission in northvietnam
hanoi entrusted transmit cable quote dear friends
deeply moved for your warm congratulations on occasion
establishment southvietnam provisional revolutionary
government sincerely thank you for hearty support to
southvietnamese people in their just fight for

col 5 oslo/norway

norx0084 4008 den norske page2/24

independence democracy peace and neutrality please
accept the assurance of my highest consideration
southvietnam july 25th 1969 huynhtanphat
president republic southvietnam national
revolutionary government

col 25th 1969

+sent 0855/6 pjc+

40

FNL-9 ÅR I KAMP OG SEIER

FNL'S DANNELSE OG UTVIKLING

Siden Sør-Vietnams Nasjonale Frigjøringsfront ble dannet den 20. desember 1960, har det vietnamesiske folk under denne enhetsfrontens ledelse tatt opp kampen mot de amerikanske inntrengerne og drevet dem tilbake. Utviklingen fram til i dag har bekreftet sannheten at ingen aggressor kan kue et enhetlig og stålsatt folk som kjemper for demokrati, nasjonal sjølstendighet og fred.

Men for å forstå utviklingen i FNL fram til i dag, er det nødvendig å ta et tilbakeblikk på utviklingen i Sør-Vietnam fra franskmennenes nederlag ved Dien Bien Phu, og den siste halvdel av 50-åra.

DEN «FØRSTE» MOTSTANDSKRIGEN.

Krigen mot de franske kolonialister, som vietnameserne selv kaller den «første motstandskrigen» kostet en halv million vietnamesere livet. Kamporganisasjonen Vietminh, FNL's forløper, begynte etter franskmennenes nederlag i mai 1954 å realisere sitt program for jordreform, og tusenvis av tidligere leilendinger ble selveiende bønder på den jorda som gods-eierklassen måtte gi fra seg. Skatte- og rentetrykket på bondene ble lettere.

Folket hadde tatt opp kampen og seiret, og så nå fram til en periode med fredelig gjenoppbygging av landet, gjenforening av nord og sør og frie valg, slik som Geneve-avtalen som ble inngått i juli 1954 forutsatte. Ikke minst fordi det i våpenhvileavtalen heter i § 4 at konferansen har «merket seg de særvedtak i avtalen om å innstille all kamp i Vietnam, som setter forbud mot å sende utenlandske hærstyrker og militære og våpen og ammunisjon av alle slag til Vietnam».

Amerikanerne skrev imidlertid ikke under på Geneve-avtalen, men lovet muntlig ikke å bryte den. I åra 1950-54 hadde de ytt 2,6 milliarder dollars til den franske imperialismens krig, dvs. finansiert ca. 80 % av utgiftene. Det var derfor rimelig at den freden som Geneve-avtalen skulle legge grunnlaget for var en trussel mot deres interesser. Derfor ble Ngo Dinh Diem innsatt som «deres mann» til å lede Saigon-regimet. I 1957 uttalte Diem: «Sambandsstatenes grenser strekker seg fra den 17. breddegrad, grensen mellom Nord- og Sør-Vietnam». Da Geneve-avtalen ble inngått ga Diem ordre om å flagge på halv stang — et tegn på sorg.

Alle var ikke like overbevist om amerikanernes vakre løfter. En senere ikke ukjent mann, Nguyen Huu Tho, tok derfor initiativet til opprettelsen av «Komiteen til forsvaret av freden og Geneve-avtalen». I dag er han som kjent formann i presidiet i FNL's sentralkomite. I likhet med andre patriot-er ble han senere arrester av Diems styre og var fengslet i 3 år.

DIEM-TERROREN

Resultatene av USA's Vietnam-politikk etter Geneve-avtalen lot ikke vente på seg. Fra 1954 satte Diem-regimet i gang en uhyggelig terror mot sivilbefolkningen, først og fremst de som hadde deltatt mest aktivt i kampen mot franskmennene, dvs. Vietminh-styrkene. Et medlem av FNL's sentralkomite uttalte: «Våre landsmenn opplevde de svarteste dager i sitt liv» da Diems terror herjet på sitt verste. Det er skrevet mye om denne terror, men den kan også beskrives i tall: Under den første motstandskrigen var 50 000 hektar jord fordelt til jordløse og fattige bønder. Diem tok det fra dem igjen, og en kan selv tenke seg hvilken terror og hvilke repressalier som måtte til for å fordrive vietnamesiske bønder fra den jorda de tidligere hadde fått betale dyrt for med sine landsmenns liv.

På den måten klarte Diem å stille seg i motsetningsforhold til det breie lag av folket.

Parolen blant de framskredne kreftene, som bl. a. hadde deltatt i kampen mot franskmennene, var å føre legal politisk massekamp. Det ble sendt bøneskrifter, delegasjoner fra raserte landsbyer oppsøkte myndighetene for å protestere, men ingen ting hjalp. Terroren og massakrene ble stadig verre. Store deler av landsbyens ungdommer var på evig flukt for å unnsnippe diemist-troppenes beryktede verve-gjenger.

For å forsvare seg mot massakrene begynte bøndene å organisere væpnete selvforsvarsgrupper, og mange steder forekom det reisninger blant bøndene for å forsvare seg mot jordeierne og Saigon-regimets soldater som kom for å drive dem bort fra jorda deres. Tidligere Vietminh-soldater, patrioter, kommunister og forfulgte ungdommer kom sammen på grunn av terroren. Problemstillingen var: «Å gripe til våpen og forsvare oss, eller dø som fluer».

FRONTEN ORGANISERES

Derfor ble Fronten dannet den 20. desember 1960 i rent selvforsvar. Som ide har den eksistert enda lengre, men først i slutten av 1960 fikk den konkrete former. Den politiske kampen som var blitt ført i åra fram til slutten av 1960 var imidlertid en viktig forutsetning for å kunne forene alle patriotiske krefter. Frontens første oppgave ble å organisere og samordne alle de forskjellige grener av motstandsbevegelsen som hadde oppstått spontant under Diem-terroren. I innledningen til FNL's program som ble vedtatt i 1960 heter det således:

«FNL påtar seg oppgaven å forene folk av alle samfunns-lag, sosiale klasser, politiske partier og religiøse retninger i Sør-Vietnam for å bekjempe og styrte de amerikanske imperialistene og deres håndtlangere, for endelig å gjennomføre *uavhengighet, demokrati, fred og nøytralitet* i Sør-Vietnam og legge grunnlaget for en *fredelig gjenforening av fedrelandet*».

På grunnlag av dette programmet, som gjenspeiler situasjonen i Sør-Vietnam på den tida, tok FNL fatt på oppgaven, og framgangen i kampen viste at linja var riktig.

MASSEOPPSLUTNING

Allerede fra starten fikk FNL en bred masseoppslutning fra mer enn 20 masseorganisasjoner. 10 av dem er masseorganisasjoner for arbeidere og bønder, for ungdom, kvinner, studenter, elever og forskjellige yrkesorganisasjoner og til og med for soldater som har desertert fra marionett-hæren. For-

uten religiøse masseorganisasjoner av katolikker og buddhist-er, også tre store politiske partier, Det radikale sosialistparti (som består av intellektuelle), Det demokratiske parti (nasjonale borgerskap) og Folkets revolusjonære parti (kommunistpartiet). Også andre progressive militante organisasjoner som «Folkets revolusjonære ungdomsunion» og «Sør-Vietnams fredskomite» er med i FNL. Tidlig i 1961 hadde fronten 7 millioner medlemmer.

I 1960-61 var det en lang rekke bondeoppstander i hele landet, og som regel klarte bøndene å jage Saigon-regimets embetsmenn ut av landsbyene og innsette sine egne folkevalgte organer, noe som sikkert også hang sammen med at FNL i begynnelsen av 1961, den 15. februar opprettet sin væpnete gren — Sør-Vietnams Frigjøringshær — som står i nær kontakt med og er underordnet Frontens politiske ledelse. Frontens væpnete styrker består nå av selvforsvaret i de befrikkede områder, partisanforbundene og de ordinære styrker.

»SPESIALKRIGEN»

USA og marionettregjeringen innleder i begynnelsen av 1961 sin «spesialkrigsstrategi» samtidig som de legger opp til å passivisere landsbygda, hvor FNL verver geriljakjempere blant bøndene og bygger ut frigjorte områder. USA bruker samme mønster som engelskmennene i Malaysia, i det man omgjør hele landsbyer til konsentrasjonleire for å hindre sivilbefolkningen å hjelpe Frigjøringsfronten. Dette hadde også sammenheng med de mange bondeopprør som ble gjennomført. Bøndene jaget som regel Diems embetsmenn ut av landsbyene og satte inn sine egne lovlig valgte organer. Litt etter litt begynte Diem-regimet å miste kontrollen over landsbygda.

Den 15. februar opprettes FNL'S væpnete styrker, Frigjøringshæren. Den består nå av tre militære grener: selvforsvarsstyrkene som forsvarer de frigjorte områder, gerilja- eller partisanstyrkene og de regulære styrker. Den gang hadde

de lite våpen til disposisjon, men etterhvert som USA pøste inn våpen, forsynte de også Frigjøringshæren med våpen. Man regner med at 78 % av deres våpen kommer fra amerikanerne, enten ved direkte erobringer eller gjennom korruperte embetsmenn i Saigon-administrasjonen.

Den 24. mars plumper New York Times ut med at Sør-Vietnam var blitt et prøvefelt for den amerikanske hærens taktikk overfor geriljastyrker i de tropiske områder. Erfaringer fra tidligere røverkriger overføres til Sør-Vietnam. Like vel ble 1961 »Frontens år» – den skaffet seg innflytelse og kontrollerte store områder av landet.

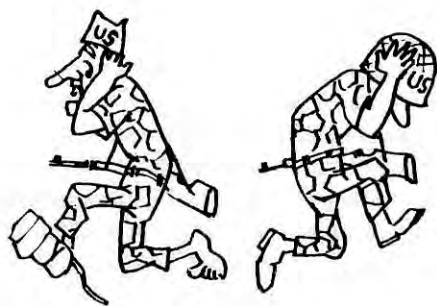
1962

FNL holder kongress fra midten av februar til begynnelsen av mars. Nguyen Huu Tho velges til president, etter at Frigjøringsstyrker har løslatt ham fra fengslet i Tuy Hoa i Midt-Vietnam. Amerikanerne pøste inn store mengder mannskaper og materiell for å gjeninnsette Diem-funksjonærer på landsbygda. Gjennom å sette inn helikoptere og amfibietanks fikk amerikanerne en midlertidig periode hvor de var på offensiven, og de satte alt inn på å realisere en plan som betydde 16 000 strategiske landsbyer i Sør-Vietnam. Fronten hadde ennå små erfaringer og led en del begrensede nederlag. I løpet av hele perioden med »spesialkrig» klarte imidlertid ikke amerikanerne å opprette mer enn 8 000 strategiske landsbyer.

1963

Nederlagene i 1962 hadde gitt Frigjøringshæren mange nye erfaringer, og etter hvert gjenvant man initiativet på slagmarken. Det store omslaget kom i begynnelsen av 1963 da FNL-styrkene vant store seire ved slaget om Ap Bac. Dette ga Fronten viktige erfaringer, bl. a. når det gjaldt å bekjempe amerikanernes helikoptertaktikk. Med 1963 forsvant også »President» Ngo Dinh Diem. Han var ikke lengre noe høvelig redskap for amerikanerne og det ble organisert et kupp i Saigon, og Nguyen Khanh ble amerikanernes statholder i Sør-Vietnam.

1964

Det nye året startet opp med at amerikanerne opplevde »Krigens svarteste dager», som et amerikansk telegrambyrå skrev om angrepet på Thann Phu i Ben Tre-provinsen sør for Saigon. Resultatet var 600 drepte og sårete for Saigonstyrkene, et nederlag som kom til å ryste amerikanernes forhold til Saigonjuntaen. Nå begynte etter hvert også amerikanerne å forstå at »spesialkrigsstrategien» ikke holdt overfor folkekrigen. FNL holdt kongress i dette året, og kunne se tilbake på store seire.

1965

I løpet av fire års »spesialkrig», som nå ble avvikiert for godt, hadde amerikanerne og Saigon-regjeringen tapt 550 000 mann, hvorav nærmere 5 000 amerikanske soldater. (Drepte, sårete eller desserterte). Dessuten hadde amerikanerne mistet 2 100 fly og helikoptere i Sør-Vietnam. Derfor hadde amerikanerne nå begynt å se seg om etter andre løsninger. I stedet for å skjønne og trekke konsekvensen av at de gikk like lukt mot nederlaget, begynte de å trappe opp krigen og bombe DRV. Det betydde at de selv måtte overta krigen og at amerikanske soldater måtte ta over på slagmarken.

Under presset fra folkekrigens uovervinnelige styrke må amerikanerne gi opp sin »spesialkrigsstrategi», befinner seg en viss tid uten noen strategi og introduserer så »lokalkrigsstrategien». En av de viktigste årsaker til at »spesialkrigen» ikke førte fram var fiaskoen med de »strategiske landsbyer» som skulle passivisere bondebefolkningen. I realiteten var disse landsbyer bare vanlige konsentrasjonsleire, og de ble befridd av Frigjøringsstyrkene omtrent like fort som de ble opprettet. USA tok nå over selve kampen på frontene og fra 1964 til 1965 sted antallet USA-soldater fra 16 500 til 53 000. Den 22. mars hadde FNL's sentralkomite et møte hvor Fronten vedtok sine »5 punkter».

1966

I løpet av dette året var tallet på USA-tropper økt til 267 000 som de brukte til å sette inn i to strategiske mot-offensiver i tørrperioden 1965/66. Begge ble slått tilbake

av Frigjøringsstyrkene og USA- og marionettstyrkene led store tap. Ut over våren og sommeren fører denne situasjonen til splittelse og kamp innen marionettmyndighetene og -hæren. Det ble stadig skiftet øverstkommanderende og seks bataljoner av Saigonhæren ble oppløst etter at de hadde begynt å skyte på hverandre. I en appell fra FNL's sentralkomite den 17. oktober ble folket og Frigjøringsstyrkene oppfordret til hard og besluttosom kamp i tørketiden 1966/67. Appellen ble fulgt opp idet hæren og folket gikk til nye motangrep på samtlige kampområder. Dette kom overraskende på USA og marionettregimet som ble passivisert og forvirret. Den 28. oktober gikk Fronten til angrep på et bombedepot i Long Binh, og satte i gang et storstilt angrep med granatkastere mot marionettregimets militærparade i Saigon sentrum den 1. november.

1967

New York Times innrømmet den 28. februar: »Hvordan skulle vel de (de amerikanske styrker) kunne vinne noen avgjørende seier over det sørvietnamesiske folks væpnete styrker som ikke kan beseires? Deres væpnete styrker kommer fra folket og kjemper i områder de kjenner ut og inn. De kan inntil det fullkomne kunsten å tillempe alle erfaringer fra den krig som de allerede har ført et kvart sekel». Dette skrev *New York Times* på bakgrunn av de avgjørende erfaringer fra tørperiode-offensiven 1966/67. USA-imperialistene hadde satt inn store styrker – ofte 30 000-45 000 i ett slag, men det ble også deres største mederlag. I denne perioden ble i alt 175 000 mann fiendtlige tropper satt ut av spill, derav 70 000 amerikanere. Da den amerikanske forsvarsministeren, Robert McNamara, besøkte Saigon, kritiserte han åpent general Westmoreland for hans sloseri med menneskemateriell, og sa at han måtte øke effektiviteten hos troppene.

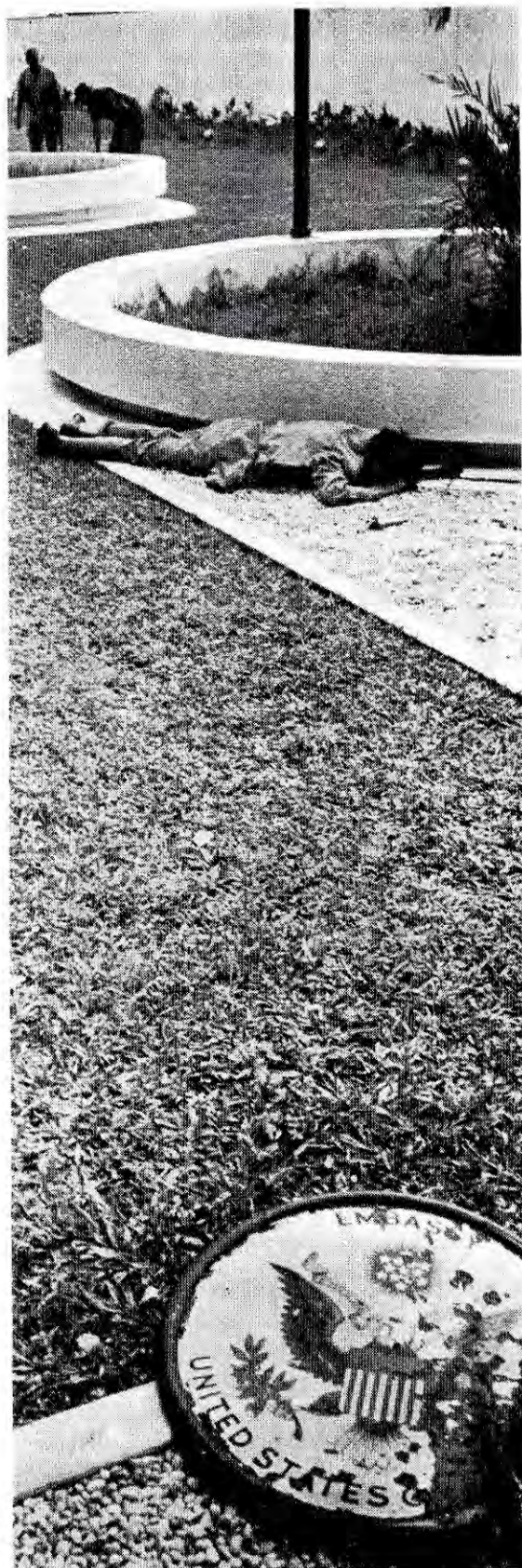
I en atmosfære av de seierrike offensiver som FNL hadde gjennomført i tørperioden 1966/67, holdt FNL en kongress i de frigjorte områder i august 1967. Denne offensiven hadde knust den amerikanske spesialkrigsstrategien for godt, og i dens kjølvann var også de frigjorte områder betraktelig utvidet. På denne bakgrunn var det nødvendig å utvikle og presisere FNL's politiske grunnlag. Derfor var det viktigste punkt på kongressen i 1967 å vedta FNL's politiske program, hvis viktigste oppgave var å videreføre de seire som til da var vunnet og bane vei for nye framganger i det vietnamesiske folks frigjøringskamp. I dette programmet blir FNL's mål slått fast som følgende:

»Forene hele folket, besluttosomt bekjempe de amerikanske overfallsmenn, styrte marionettregimet i Saigon og legge grunnen for en fredelig gjenforening med Den Demokratiske Republikken Vietnam» (Nord-Vietnam). At frontens militære slagkraft ikke lå etter for den politiske målsetting, fikk vi se året etter da folket satte i gang den store Tet-offensiven. I dette året deserterte over 40 000 USA-soldater.

1968

Dette året kommer til å bli stående som året da amerikanerne innrømmet sitt nederlag i Vietnam, iallfall på papiret. Tet-offensiven feiet som en prairiebrann over hele landet, Front-styrkene angrep koordinert og samtidig over hele landet og påførte USA-styrkene og marionethæren de al-

vorligste nederlag i hele krigen. Nå ble USA en gang for alle nødt til å oppgi alle sine stillinger på landsbygda og heller konsentrere seg om forsvaret av byene og sine egne baser. Samtidig førte FNL fronten inn i de store byene Saigon og Hue, noe som viste at amerikanerne ikke lenger kan føle seg trygge noen steder. Nå er det omtrent bare basene de har igjen å forsvare, men også de minsker i antall og utstrekning.

Den 31. mars erklærte president Johnson «begrenset bombestopp» av DRV (Nord-Vietnam) som i virkeligheten betydde en ytterligere opptrapping. I løpet av april-september ble antallet bombeangrep *mer enn fordoblet*. Ut over våren og sommeren foretok FNL hele tiden offensiver mot Saigon, og vant store seire. I mai satte USA og DRV seg til forhandlingsbordet, foreløpig uten resultater, og i november kom også FNL til, mens Saigon-juntaen motsatte seg forhandlinger i det lengste. 31. november innledet USA sin fjerde «bombestopp», og har siden konsentrert bombingene i Sør-Vietnam og Laos. Når DRV og FNL kan sette seg til forhandlingsbordet er det i *kraft av sin styrke på slagmarken* i Sør-Vietnam, og det betyr at man nå er sterke nok til å åpne en tredje front mot USA-imperialismen, den diplomatiske. Tidligere har man vunnet store seire på det politiske og militære området.

Ca. 53 000 USA-soldater deserterte i 1968.

Utviklingene i Paris-forhandlingene har imidlertid vist at USA ikke er villig til å innstille sine aggresjonshandlinger og trekke troppene ut. USA-imperialistene tviholder fortsatt på sin rett til å begå aggresjon mot andre nasjoner og folk. Mye tyder også på at USA ønsker å bruke forhandlingene til å skaffe seg et pusterom og for å vende folkenes oppmerksomhet bort fra det faktum at de fører en urettferdig krig.

PROVISORISK REVOLUSJONÆR REGJERING – NY STOR SEIER FOR FNL!

I praksis har FNL fungert som en regjering for de frigjorte områder i mange år og har nå frigjort mer enn 90 % av Sør-Vietnams territorium. Derfor kom det ikke som noen overraskelse da verden ble gjort kjent med at Republikken Sør-Vietnam ble opprettet den 11. juni 1969, da FNL sammen med andre patriotiske og nasjonale grupper, bl. a. Alliansen for Nasjonale, Demokratiske og Fredselskende krefter, opprettet en provisorisk revolusjonsregjering i Sør-Vietnam. Det skjedde på Kongressen for Folkets Representanter som møttes i begynnelsen av juni et sted i de befrie områder. I en rapport som ble forelagt denne kongressen heter det bl. a.:

»Alle våre aksjoner har til hensikt å få hele folket og Frigjøringshæren til å øke anstrengelsene for helt og fullt å utvikle våre altomfattende og uavbrutte offensiver, både militært, politisk og diplomatisk, for på den måten å tvinge USA til å respektere våre grunnleggende nasjonale rettigheter, dvs. uavhengighet, selvstendighet, enhet og nasjonal integritet. . . For å møte situasjonens krav og hele folkets ønske om å få et organ som kan administrere indre og ytre anliggender, krever vi at Kongressen for Folkets Representanter vurderer og beslutter opprettelsen av en provisorisk Revolusjonregjering for å samle og mobilisere vårt folk og de væpnede styrkene for å beseire USA-imperialistenes angrepskrig, styrte marionett-regimet og vinne fullstendig seier.»

Den provisoriske revolusjonære regjeringa har etter kongressens mandat lagt fram et handlingsprogram for

alle nasjonale krefters enhetlige kamp mot USA-imperialismens forbryterske aggresjon. Programmet tar også i detalj for seg de praktiske problemene i forbindelse med maktovertakinga og gjenoppbygginga av landet. Det garanterer rettslig og økonomisk sikkerhet for hele folket og danner utgangspunktet for ei videre politisk utvikling av landet. Programmet tar hensyn til at dypere motsetninger av økonomisk eller sosial art innen de progressive grupper først kan finne sin løsning når kampen for nasjonal sjølstendighet er vunnet og USA drevet ut av Vietnam.

UTDRAG AV HANDLINGSPROGRAMMET :

Å lede de væpnede styrker og hele folket til enhet som en mann, øke den militære og politiske kampen, beseire USA-imperialistenes aggresjonskrig og deres forsøk på å «vietnamisere» den, og å kreve at USA går inn i alvorlige drøftinger med Republikken Sør-Vietnams provisoriske revolusjonære regjering ved Pariskonferansen om Vietnam på basis av den 10 punkters løsning som har blitt lagt fram av FNL, tvinge USA-regjeringen til å dra tilbake USA-troppene og de andre troppene fra fremmede land som tilhører USA-leiren totalt og uten vilkår, for å føre krigen til en tidlig slutt, gjenopprette fred og å virkeliggjøre det vietnamesiske folks grunnleggende nasjonale rettigheter – uavhengighet, suverenitet, enhet og territorial integritet, som blei vedtatt i Geneve-avtalen i 1954 om Vietnam.

Å føre en enhets- og likhetspolitikk for ulike nasjonaliteter. De nasjonale minoriteter har rett til å bruke sitt eget språk og sine egne verk for å utvikle nasjonal kultur og kunst, og å beholde eller endre sine vaner og skikker.

Å forbedre livsforholdene for arbeiderne og den arbeidende befolkningen. Å forbedre arbeidervernloven og fastslå minimumslønner. Å kjempe mot korporlig straff, lønnsstopp, avskjedigelse av arbeidere og arbeidende folk, arbeiderne har rett til å ta del i styret av bedrifter, og frihet til å tilhøre fagforeningen.

Industrifolk og handelsfolk må ha næringsfrihet, og ha mulighet til å kjempe mot konkurranse fra utenlandsk monopolkapital.

Å oppmuntre industri- og handelsfolk til å bidra til utviklingen av industrien, mindre industri og håndverk.

Å beskytte eiendomsretten til produksjonsmidlene og annen eiendom som tilhører medborgerne etter statens lover.

Å kjempe mot slavebindende og lastbar kultur og utdanning av amerikansk merke, som skader vårt folks fine kulturtradisjoner.

Å øke folkets kulturelle standard, å utrydde analfabetismen, å organisere fullstendig utdanning og åpne nye allmenne utdanningsskoler.

Å vise vennskap og avstå fra noen som helst diskriminering mot de skyldige personer som angrer og virkelig går over på folkets side.

Å finne arbeid for folket for å aktivt løse arbeidsledighetsproblemet. De landsmenn som med tvang har blitt »om-plassert» av fienden i konsentrasjonsleirer og strategiske byer, som ønsker bli på stedet, garanteres erkjennelse av eiendomsretten til sitt land og får hjelp til å fortsette å leve på sin plass, de som ønsker å vende tilbake til sine tidligere byer, skal også få hjelp til dette.

Å gjenopprette normale forhold mellom Sør- og Nord-Vietnam, å garantere bevegelsesfrihet, korrespondansefrihet, bostedsfrihet, å opprettholde økonomiske og kulturelle forbindelser i samsvar med prinsippet om gjensidig glede og gjensidig hjelp mellom de to sonene. Gjenforening av landet oppnås skritt for skritt, med fredelige midler, gjennom diskusjoner og overenskomster mellom de to sonene, uten tvang fra noen side.

Å aktivt støtte de nasjonale uavhengighetsbevegelsene hos de asiatiske, afrikanske og latinamerikanske folk i deres kamp mot imperialismen, kolonialismen og ny-kolonialismen.

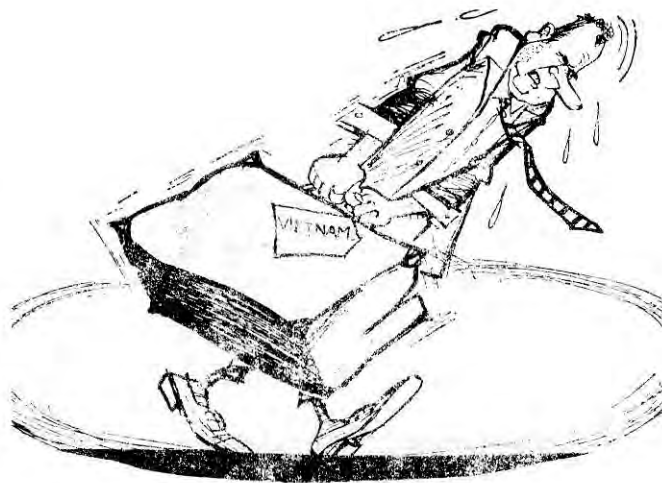
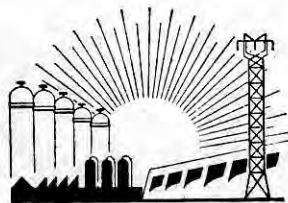
Å etablere diplomatiske, økonomiske og kulturelle forbindelser med alle land, uansett politisk og sosialt styresett, inklusiv de Forente Statene, i overensstemmelse med de fem prinsippene for fredelig sameksistens: gjensidig respekt for den territoriale integritet og suverenitet, gjensidig ikke-aggresjon, ikke-innblanding i hverandres indre anliggender, likeberettigelse og gjensidig fordel.

Å ta imot hjelp uten politiske vilkår fra hvilket som helst land, i form av kapital, teknikk og spesialister.

Å avstå fra å inngå militærallianser med fremmede land, ikke tillate fremmede land å opprettholde militære baser, tropper og militært personell på sørvietnamesisk territorium.

LANDSMENN I SØR, MARSJER MODIG FRAMOVER! STORSLÅTTE SEIRE VENTER OSS! DET SØRVETNAMESISKE FOLKET VIL SEIRE!

Sør-Vietnam den 10. juni, Republikken Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjering, *Huynh Tan Phat*, President.

HVA HAR VIETNAM-KRIGEN VIST?

I Sør-Vietnam har et lite og ukuelig folk vist at de amerikanske imperialistene som i Vietnam har blandet seg inn i et lands indre anliggender med bombefly, giftgasser, napalm og en halv million aggresjonssoldater både kan bekjempes og overvinnes. Frigjøringskampen som det vietnamesiske folket har ført i årtier, har vist at et folk er uovervinnelig når det mobiliseres til aktivt forsvar for sine livsinteresser, danner en bredest mulig enhetsfront, bygger opp en folkehær, gjennomfører folkets egen krig, hele tida stoler på egne krefter og på denne måten yter imperialismen beslutsom motstand på alle fronter.

For det andre har Vietnam-krigen vist at de amerikanske monopolene og deres representanter i Pentagon og Det Hvite Hus aldri frivillig vil gi fra seg sine imperialistiske maktposisjoner som bygger på økonomisk utsugning og militær undertrykkelse.

For det tredje viser Vietnam-krigen at når imperialismen er i ferd med å lide nederlag som følge av folkets styrke, tar de i bruk all slags propaganda for å bedra folkeopinionen, slik som »av-amerikanisering», »gradvis tilbaketrekking», »forsert pasifisering» o.l. Men verken dette eller det faktum at USA- og Saigon-regjeringen er blitt tvunget til å ta plass ved forhandlingsbordet i Paris, kan tilsløre det faktum at kampen avgjøres i Vietnam.

Dessuten har det vietnamesiske folkets kamp vært og er et strålende og lærerikt eksempel for frigjøringsbevegelser ellers i Sørøst-Asia og for de undertrykte folk i deres anti-imperialistiske kamp verden over.

Vietnam-krigen har også vist at Sovjet-lederne på ingen måte utgjør noen støtte til folkenes frigjøringskamp, ved at de sprer illusjoner om at »det kan oppnås en politisk løsning ved forhandlingene». At de i virkeligheten står sammen med USA-imperialistene i Asia beviser planene om opprettelsen av et »kollektivt sikkerhetssystem» som skal »demme opp» mot de framvoksende frigjøringsbevegelsene i området.

SEIER FOR FNL - USA UT AV VIETNAM!

I august innledet FNL-styrkene sin tredje store offensiv. Samtidig vokser motstanden mot USAs krig over hele verden, ikke minst i USA selv, der over 1 million demonstrerte i oktober. Men likevel ser det ikke ut til at USA har tenkt å dra seg ut med det første. Forsvarsminister Laird har flere ganger framholdt at »selv etter en amerikansk tilbaketrekking, vil 200 000 mann bli igjen i Vietnam». Som en ser - spørsmålet er ikke om USA skal trekke ut 50 000 eller 100 000 soldater. Det er et spørsmål om USA skal trekke seg ut umiddelbart og uten vilkår, endelig fred kan det ikke bli før den siste USA-soldaten forlater landet. Derfor sier den nylig avdøde president Ho Chi Minh i sitt testamente: »Motstandskrigen mot amerikansk aggresjon kan dra

ut. Våre landsmenn vil måtte tåle nye tap på liv og eiendom. Samme hva som vil skje, må vi være beslutsomme og kjempe mot de amerikanske angriperne til fullstendig seier.»

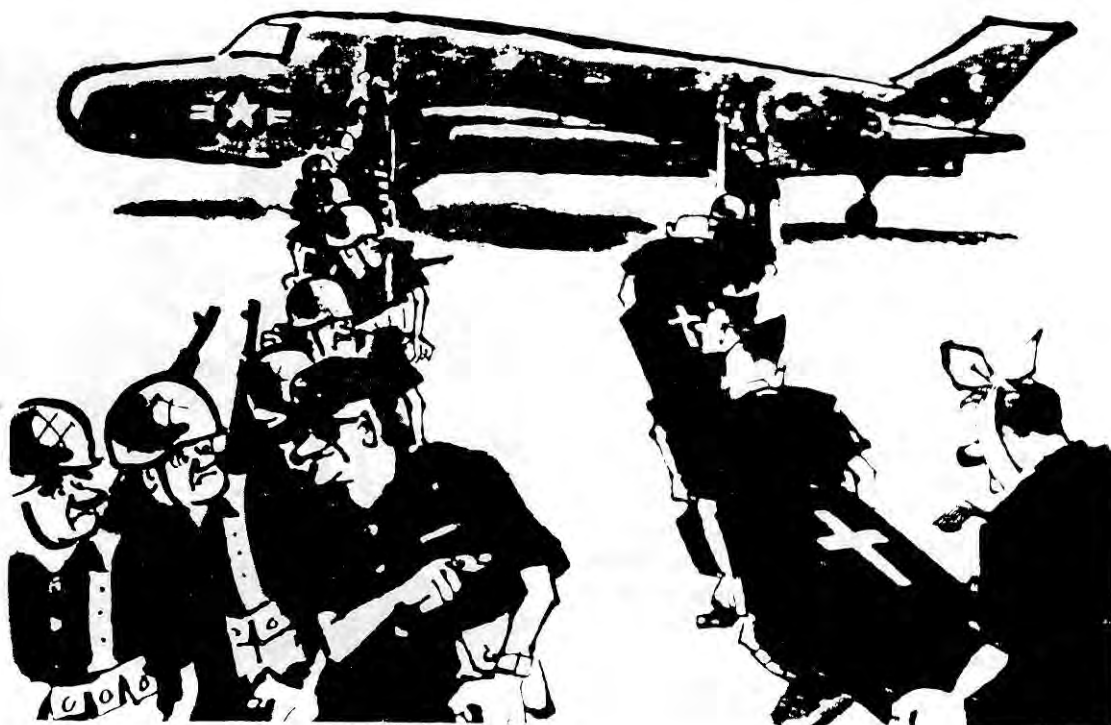
FNL fører kamp mot USA's bombefly og aggresjons-soldater. Her i Norge må vår kamp mot USA's imperialism ta form av kamp mot NATO som et redskap for USA-imperialismen mot det norske folket.

Vi oppfordrer derfor det norske folket til å vise sin solidaritet med det kjempende vietnamesiske folket ved å slutte opp om kampen mot USA-imperialismen, NATO, og kreve:

FULL STØTTE TIL FNL!

USA UT AV VIETNAM!

**ANERKJENNELSE AV REPUBLIKKEN SØR-VIETNAMS
PROVISORISKE REVOLUSJONÆRE REGJERING OG
DRV!**

fortsettelse fra s. 15

perialistiske slagord på USA-ambassaden. — I Rue de Rivoli brøyt 6 000 politisperringene og lamma trafikken. I mer enn 40 større franske byer fant liknende manifestasjoner sted.

England: I flere engelske byer viste arbeidere og studenter sin støtte til FNL og samordna sine aksjoner med anti-krigsbevegelsen i USA. I London blei det ropt slagord som »USA ut av Vietnam!», »Ned med USA-imperialismen!» og »Leve seieren i folkekrigen!».

I Italia slutta flere tusen seg til paroler som »USA ut av Vietnam!», »Død over USA-imperialismen!» og »Nixon er lik Hitler!». Det blei knust utstillingsvinduer til et stort USA-monopol.

Vest-Tyskland: I Vest-Berlin krevde titusener av demonstranter øyeblikkelig amerikansk tilbaketrekking. Amerikansk-eide foretak i flere byer utsatt for ødeleggelser. Den 15. deltok 5 000 vest-berlinere i en demonstrasjon under paroler som »Leve seieren i folkekrigen!» og »Ned med imperial-

ismen!». I Stuttgart angrep 2 000 arbeidere og studenter byens »Amerika-Hus» med stein og råtn e egg.

I Danmark var det en 20 000 sterk demonstrasjon den 14. november under paroler som »USA ut av Vietnam!», »Bekjemp USA-imperialismen!» og »NATO ut av Danmark!».

I oktober/november har det ellers vært kraftfulle demonstrasjoner i de fleste land — New Zealand, Australia, Filippinene, Sverige, Finnland, Norge, Spania, Sveits, Østerrike, Canada for å nevne noen.

Solidariteten med Vietnams folk vokser dag for dag på alle kanter og det samme gjør motstanden mot USA-imperialismen. Den siste tids aksjoner har til fulle vist at folket i Vietnam ikke står aleine. Verdens folk er i ferd med å slutte seg sammen i en uimotståelig enhetsfront mot USA-imperialismen og dens medhjelpere.

Vietnams folk vil seire!

Verdens folk vil seire!

Solkoms landsmöte

- en seier for enhetsfronten i Vietnam-arbeidet

I sommer avholdt Solidaritetskomiteen sitt 3. landsmøte. I den seinere tida har Sol. kom. blitt angrepet fra diverse hold på en slik måte at vi finner det nødvendig å kommentere landsmøtet og de viktige politiske spørsmålene som ble drøftet der.

Landsmøtet samlet delegater fra FNL-grupper over hele landet, og helhetsinntrykket var en overveldende framgang i arbeidet på alle plan. Gruppene kunne rapportere om store og vellykte arrangementer, om jevnt økende tilslutning og gode og grundige politiske debatter.

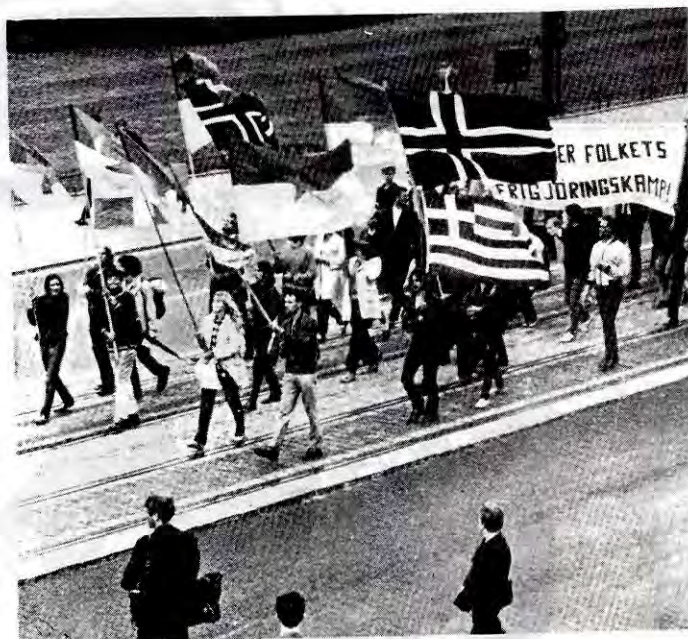
På landsmøtet ble særlig to viktige, prinsipielle spørsmål debattert videre. Det første gjaldt Sol. kom.'s medlemsskapsordning, og om denne ordningen med personlig medlemskap hemmet, hindret og isolerte fronten. I debattene om dette spørsmålet viste det seg å herske fullstendig enighet. Alle delegater og observatører var enige i at medlemsskapsordningen var den eneste mulige, og den beste løsningen for Sol. kom.'s organisering. Det ble påvist av gruppene at ordningen ikke hemmet, men tvert om hjalp dem i deres arbeid for å nå ut til folk, og at demokratiet i organisasjonen på denne måten ble sikret slik at makten lå i hendene på dem som ydet en helhjertet aktiv innsats, og ikke hos diverse »kjente byråkrater».

Det andre viktige spørsmålet som ble tatt opp til behandling var følgende: Er det riktig at Sol. kom. i det hele tatt beskjeftiger seg med andre ting enn Vietnam? Hvis det er riktig, hvordan skal man da avgrense seg for at Sol. kom. ikke blir en isolert gruppe?

Det som lå bak denne debatten var at NKP's ungdomsorganisasjon hadde angrepet Sol. kom. fordi vi i »For Vietnam» saklig påviste at det fant sted et utstrakt samarbeid mellom USA og Sovjet-lederne, og at dette samarbeidet på ingen måte hjalp verdens folk i kampen for nasjonal uavhengighet og sosial rettferdighet. Tvert om, de hindret og forsøkte å underkue denne kampen. (Eksempler her var: Vietnam, Laos, Indonesia, Malaysia, India, Latin-Amerika og Tsjekkoslovakia.)

Debatten gjorde det klart at det hersket fullstendig enighet om det prinsipielle, at Sol. kom. måtte ta opp til debatt politiske hendelser som hadde betydning for Vietnam-krigen eller vårt arbeid i Norge.

Parolene: »Bekjemp USA-imperialismen» og »NATO ut av Norge», betyr ingen innsnevring av fronten, men gjør at de fire parolene sammen utgjør en nødvendig og riktig plattform som vi kan bruke i vårt arbeid med å vinne sympati og støtte til Vietnams folk, og samtidig avsløre krigens og undertrykkelsens årsaker.

Det ble videre klargjort at det var helt nødvendig for en front som Solidaritetskomiteen å ta avstand fra Sovjets okkupasjon av Tsjekkoslovakia, og avsløre ethvert lands politikk hvis de fører en politikk som støtter USA-imperialismen. Vi må ta avstand fra Sovjets angrep på Tsjekkoslovakia og påvise likhetstrekkene mellom denne okkupasjonen og USA's krig i f. eks. Vietnam. Delegatene var enige om at Sol. kom. overalt måtte arbeide for et folks rett til sjøl å bestemme i sitt eget land. Med hensyn til påstandene som hadde kommet fram om at fronten ble isolert ved å ta stilling til angrepet på Tsjekkoslovakia, så viste all praksis at dette ikke var riktig. Overalt hvor den riktige linja i dette spørsmålet ble ført fram, hadde gruppene stor framgang i arbeidet. Det norske folk forstår at Sovjets angrep på Tsjekkoslovakia var en imperialistisk handling, og vender seg mot aggresjon hvorhen den kommer fra.

Det som skjedde på Solidaritetskomiteens landsmøte viser tydelig uholdbarheten i de ville angrep som i disse dager blir rettet mot komiteens politikk fra folk som står fjernt fra det daglige arbeidet til støtte for Vietnams folk. Praksisen gjennom arbeidet i FNL-gruppene rundt om i Norge hadde allerede i sommer vist at angrepene på Sol. kom.'s politiske linje er grunnløs og feilaktig!

HO CHI MINH

Alle anti-imperialister og alle verdens folk led et stort tap ved Ho Chi Minhs død. Gjennom en menneskealder ledet han det vietnamesiske folks frihetskamp og ga kraft og inspirasjon til kampen som alle verdens folk fører mot USA-imperialismen.

Det finnes to måter å omtale Ho Chi Minhs minne på. Hans fiender legger hovedvekten på hans person og personlige forhold. De har skrevet spaltetre med grunnløse spekulasjoner om hans etterfølgere, — de har framstilt ham som en fremmed agent og som en ufarlig nasjonalist. De ønsker at hans bortgang skal tjene USA-imperialismen.

Vi som vil hedre Ho Chi Minhs minne og fortsette den kamp han viet sitt liv til, må avvise dette. Vi må vende sorg til styrke og fortsette kampen mot vår felles fiender, imperialismen, kolonialisme, fascisme og all annen reaksjon.

MØTE MED VESTEN

Ho Chi Minhs betydning for det vietnamesiske og alle andre folks frigjøringskamp kan knapt overdrives. Han kjempet utrettelig helt fra han 14 år gammel ble utvist fra den franske skolen og til han i sine siste leveår sto som et samlende symbol på Vietnams frihetskamp. Etter at han mønstret på en fransk båt i 1911, fikk han sitt første møte med kolonimaktene i Europa, — og han kom også til USA. Sitt første møte med Vesten beskriver han slik:

»Det lå en skyskraper på nedre Manhattan, fylt med penger som rant ut og inn. Solskinnet nådde aldri dit ned hvor de fattige bodde, — — — det ble stengt ute av den høye bygningen. Jeg forsto at det ikke fantes noen hjelp å hente der.

Siden så jeg samme forskjell mellom høy og lav i London og jeg forsto at ingen av de rike ville støtte oss. Ville vi vietnamesere bli fri så måtte vi gjøre det selv.» (Three Talks with Ho Chi Minh: »Letter from China» av Anna Louise Strong.)

I 1919 flyttet Ho Chi Minh til Paris, der han livnærte seg ved forskjellige jobber. Her drev han flittig politisk virksomhet blant andre nasjonalister, — arabere, indere, koreanere og andre. Men det var først etter at han skrev et 8-punkts program for Vietnam at han vant gehør for sine meninger og da blant vietnameserne i Paris. Omkring 100 000 av dem var blitt tvangsforflyttet dit under krigen for å være kanonføde for den franske kolonimakten.

Etterhvert var Ho Chi Minh blitt en revolusjonær kommunist. Men også som medlem av det franske kommunistparti måtte han fortsette å kjempe for kolonifolkenes interesser:

»Dessverre tror mange kamerater fortsatt at en koloni ikke er annet enn meget sand under føttene og meget sol over hodet.»

I skarp konflikt med kommunistpartiets kolonisekretær begynte Nguyen Ai Quoc, som Ho Chi Minh kalte seg på det tidspunktet, å utgi ukeavisa »PARIA». Men en lørdags ettermiddag bladets redaksjonskomite skulle møtes var redaktøren forsvunnet. Det franske sikkerhetspolitiet hadde i lang tid mislikt hans opplysningsvirksomhet. . .

I årene som fulgte førte han en omflakkende tilværelse i mange land. Men om han befant seg i Kina, Sovjetunionen, i Thailand eller i Vietnam, så var det kampen for hans eget folks frigjøring som opptok ham mest. Han ble stadig forfulgt, han ble fengslet og fikk flere dødsdommer. Men som revolusjonær styrket han seg i kampen og han ble etterhvert en erfaren kjemper, bl. a. var han med på å utdanne geriljatropper sammen med Mao Tsetung i Yenan.

DEN FØRSTE MOTSTANDSKRIGEN

Den annen verdenskrig brøt ut. I september 1940 landsatte Japan tropper i Indokina, og franskmennene valgte å samarbeide med de japanske fascistene. Ho Chi Minh analyserte situasjonen slik:

»Nå er tiden kommet for vår frigjøring. Frankrike er ikke i stand til å behrske vårt land. Hva angår japanerne, så har de dels kjørt seg fast i Kina og er dels låst fast av de britiske og amerikanske styrker og kan på ingen måte sette inn all sine styrker mot oss. Om hele vårt folk står enhetlig og målbevisst, kan vi uten tvil knuse de splittede japanske og franske hærene. Borgere over hele landet, — gjør opprør straks! La oss følge det kinesiske folkets ærerike eksempel! La oss gjøre opprør straks og organisere den nasjonale frigjøringsfronten for å bekjempe franskmennene og japanerne.»

På dette grunnlaget ble Vietminh — Vietnams uavhengighetsfront — dannet den 19. mai 1941. Fronten hadde et politisk program og dens ytterste målsetning var landets frigjøring. Den første motstandsbasen ble opprettet i Cao-Bang-provinsen og blant de øvrige lederne var Pham Van Dong og Vo Nguyen Giap. Motstandskampen vokste i styrke og omfang — Ho Chi Minhs opprørsparole viste seg å være riktig. Den endelige seieren kom med August-revolusjonen i 1945, da Vietminh dannet regjering. Som republik-

kens president leste Ho Chi Minh opp DRV's uavhengighets-erklæring på et masse møte i Hanoi den 2. september:

»Franskmennene har flyktet, japanerne har kapitulert, keiser Bao Dai har abdisert. Vårt folk har sprenget de lenker som i et århundre har bundet oss, og vi har gjennvunnet fedrelandets selvstendighet. Samtidig har vårt folk styrtet monarkiet som har hersket gjennom århundrer. I deres sted er den nåværende Demokratiske Republikken Vietnam opprettet.»

»Hele det vietnamesiske folket, som er besjelet av en felles målsetning, er fast besluttet på å kjempe til den bitre slutt mot ethvert forsøk fra de franske kolonialister på å gjenerobre landet.»

Ho Chi Minh hadde nok, som det framgår av teksten i uavhengighetserklæringen en viss anelse om hva som nå foresto. De franske imperialister hadde slett ikke oppgitt håpet om å fortsette sin koloniale utplyndring. I november bombet franskmennene havna i Haiphong. I desember skrev Ho Chi Minh sin »Oppfordring til hele folket om å utkjempe motstandskrigen»:

»Borgere i hele landet.

Ettersom vi ønsket fred gjorde vi innrømmelser. Men jo mer vi ga etter, jo lengre gikk de franske kolonialister, for de er besluttet på igjen å invadere vårt land. Nei, — vi ofrer heller alt annet enn å tape vårt land. Vi er fast besluttet på ikke å la oss slavebinde.»

Apellen avsluttes med disse ord:

»Selv om vi må bestå vanskelige prøvelser i Motstandskrigen, så vil seieren sikkert bli vår, om vi er fast besluttet på å ofre oss. *Leve et fritt, uavhengig og forent Vietnam! Leve den seierrike motstandskrigen!* »

USA-IMPERIALISMEN I VIETNAM.

I 1950 ble franskmennene tilført stadig større nederlag, og de amerikanske imperialistene ble stadig sterkere innblandet. De finansierte franskmennene hvis kolonirike etter hvert hadde falt sammen. I juli 1950 uttalte Ho Chi Minh i et intervju:

»De amerikanske imperialistene har i den seinere tid åpent blandet seg inn i Indokinas indre anliggender. Det er med amerikanske penger og med amerikanske våpen, og etter deres instruksjoner de franske kolonialister utkjemper krigen i Vietnam, Laos og Kambosja.»

»De amerikanske imperialistene støtter sine tilhengere med våpen for å slakte ned det indokinesiske folket. De selger sine varer til dumpingspriser i Indokina for å hindre at det innenlandske håndverket utvikles. Deres billige kultur fordervir ungdommen i de områder som står under deres innflytelse. De driver en politikk som går ut på å kjøpe vårt folk, bedra det og splitte det. De får grep om en del dårlige elementer og gjør dem til sitt redskap, — og med deres hjelp tenker de å invadere vårt land.»

Ho Chi Minh avslutter intervjuet, og forutseende som han var:

»De amerikanske imperialistene mislyktes i Kina. De vil også mislykkes i Vietnam. Vi arbeider fortsatt under vanskelige forhold, men seieren vil med sikkerhet tilhøre oss.»

Gjennom 8 års hard kamp beseiret det vietnamesiske folket de franske kolonialistene. Etter den store seieren ved Dien Bien Phu, ble franskmennene tvunget til å gå med på konferansen i Geneve og Geneve-avtalen. Denne

Ho Chi Minh med landsmenn fra sør.

avtalen forutsetter en provisorisk demarkasjonslinje, og etter allmenne valg over hele landet, skulle de to deler gjenforenes. Valget og gjenforeningen ble stanset av den amerikanske imperialismen.

DEN ANDRE MOTSTANDSKRIGEN.

I Sør-Vietnam ble folket stadig hardere undertrykt, inntil FNL opprettes i 1960 og motstanden blir koordinert. Ho Chi Minh påekte:

»Hver vietnamesisk patriot har for tiden den hellige oppgave å gjøre motstand mot den amerikanske aggresjonen for å redde landet. Under ledelse av FNL — den eneste representant for det sør-vietnamesiske folket — marsjerer den heroiske befolkningen og kjemperne i Sør-Vietnam framover og oppnår stadig større framganger for å frigjøre den sørlige og forsvare den nordlige delen av vårt land». (10 april 1965.)

I 1965 begynte USA-imperialistene å bombe Nord-Vietnam for å oppveie sine tap i sør og dermed forsøke å tvinge hele det vietnamesiske folk under imperialismens hæl. Ho Chi Minh erklærte hele folkets kategoriske standpunkt:

»Den Demokratiske Republikken Vietnams regjering erklærer enda en gang høytidelig sin urokkelige besluttsomhet om bestemt å forsvare Vietnams selvstendighet, suverenitet, enhet og territorielle integritet. Vietnam er *et* land, det vietnamesiske folket utgjør *en* nasjon, ingen skal få krenke denne hellige rett. De amerikanske imperialistene må respektere Geneve-avtalene, trekke seg ut av Sør-Vietnam og umiddelbart stoppe angrepene på Nord-Vietnam. Det er de eneste handlinger som kan avslutte krigen i Vietnam og forsvare freden i Indokina. Det finnes ingen annen løsning. Dette er vårt folks og vår regjerings svar til de amerikanske imperialistene.

FORAN DEN ENDELIGE SEIER

I november 1968 slo han fast sitt standpunkt i den kjente setningen:

»Så lenge det finnes en eneste angriper igjen i vårt land, må vi kjempe videre for å tilintetgjøre ham.»

Ho Chi Minh fikk ikke oppleve den endelige seieren. Men han så tydelig hvilken utvikling som var i gang, og i sin siste offentlige uttalelse den 19. juli 1969 framholdt han:

»Nixons planer om å trekke tilbake 25 000 tropper i et forsøk på å berolige folkeopinionen i USA og verden ellers er bare en skinnmanøver. Det vietnamesiske folket forlanger at alle amerikanske tropper skal trekkes tilbake, ikke bare 25 000 eller 250 000, men en total og vilkårsløs tilbaketrekking. De forente Staters nederlag er åpenbart, men de har ennå ikke gitt opp sine lumske planer om å holde seg fast i den sørlige delen av vårt land. Våre væpnede styrker og folket over hele landet er forent som *en* mann, de er revolusjonære helter og er uten frykt for offer eller lidelser. De er fast besluttet på å fortsette og utvide motstandskrigen, å slåss for å vinne, inntil USA fullstendig har trukket sine tropper tilbake og inntil lakeihæren og quislingadministrasjonen har lidd totalt nederlag. Vårt mål er å frigjøre den sørlige delen, forsvare nord og fortsette mot den fredelige gjenforening av landet.»

Ho Chi Minh er død, men hans liv og arbeid vil fortsatt gi styrke og inspirasjon til nye generasjoner av anti-imperialister og frihetskjemper over hele verden!

EMBASSY OF THE DEMOCRATIC REPUBLIC OF VIET-NAM STOCKHOLM

Stockholm, September 9, 1969.

Dear Friends,

Acknowledging your letter of Sept. 5, 1969, we beg to express our sincere thanks to your Committee and through your Committee to all members of the Norwegian Vietnam Solidarity Committee for your sympathy and condolences conveyed to us over the passing away of our President HO CHI MINH.

The memorial meeting arranged by your Committee on Thursday 11th this month is once again another proof of your respect and love for our beloved President and a support for our people in their fight against US imperialist aggressors and for national salvation.

Your condolence message to the Vietnam Workers' Party, the DRV government and the entire Vietnamese nation has been transmitted immediately to Hanoi.

As for the film you asked for, we are sorry to state that for the time being such film is not available in our possession.

Please accept our greetings of militant friendship,

Nguyen Dinh Thanh

NGUYEN DINH THANH,
Charge d'Affairs a. i.

Norwegian Vietnam Solidarity
Committee,
Box 558 Oslo Sentrum
Norway.

Stockholm, 9/9-69

Kjære venner!

Vi erkjenner herved mottakelsen av deres brev av 5. sept. og vi ber om å få tilkjennegi vår mest oppriktige takk til deres Komite, og gjennom Komiteen til alle medlemmer av Den norske solidaritetskomite for Vietnam for den sympati og kondolanse som vi har mottatt ved president Ho Chi Minhs bortgang.

Minnemøtet som ble arrangert torsdag den 3. i denne måneden er enda et bevis på deres respekt og kjærlighet til vår elskede president og en støtte til vårt folk i dets kamp mot USA-imperialismens angriper og for nasjonal selvstendighet.

Deres kondolansebudskap til Vietnams Arbeiderparti, DRV's regjering og hele den vietnamesiske nasjon ble øyeblikkelig oversendt Hanoi.

Hva angår den filmen dere ber om, kan vi bare beklage at en slik film ikke er i vår besittelse.

Ta imot vår militante vennskapshilsen

Nguyen Dinh Thanh
Charge d'Affairs a. i.

1969 -

VERDEN I OPPRØR

MOT USA-IMPERIALISMEN

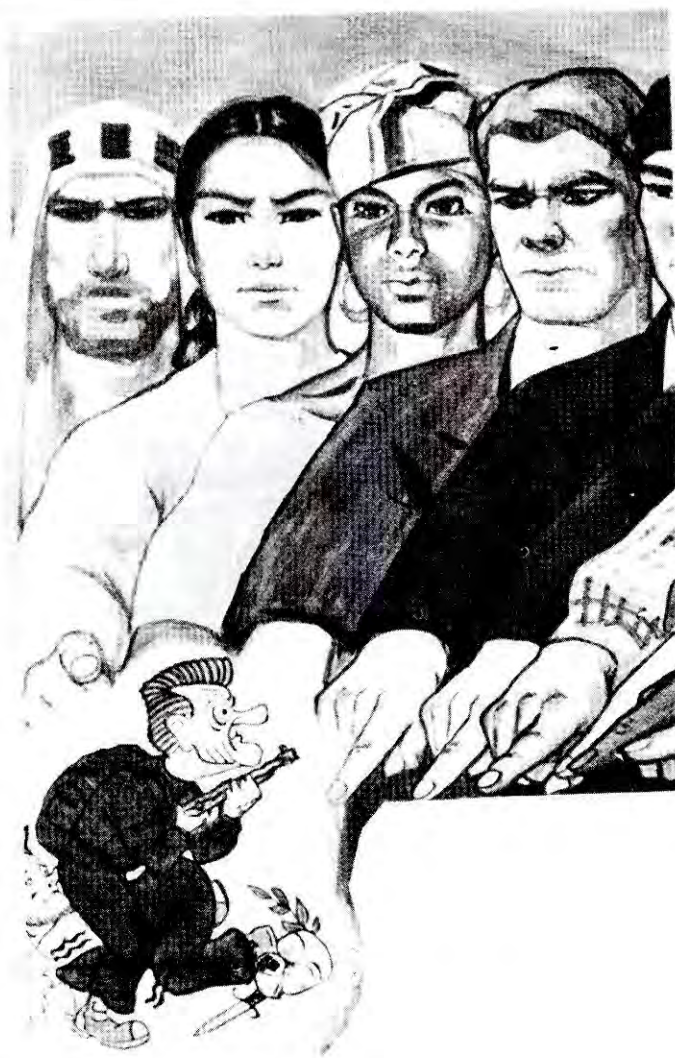
Året 1969: Et forsterket krav fra folk i alle land:
USA UT AV VIETNAM!
SEIER FOR FNL!
BEKJEMP USA-IMPERIALISMEN!

1969 har markert et oppsving i den internasjonale solidaritetsbevegelsen med det vietnamesiske folket. Dette henger nøye sammen med den store framgangen som FNL har hatt i sin frigjøringskamp mot USA-imperialismen. På samme måte har de seirene som de undertrykte folkene har vunnet i folkekrigen ellers i Sørøst-Asia og i en del andre land, avslørt USA-imperialismens brutale natur og aggressive planer og sjøl lagt grunnen til rette for den økte anti-imperialistiske motstanden verden over.

MILITANT MOTSTAND MOT USA-IMPERIALISMEN I AMERIKANSKE STORBYER.

På vårparten var det mange store demonstrasjoner i USA, men likevel er det de siste månedene i 1969 som har vist en voldsom utvikling i den amerikanske antikrigsbevegelsen. 15. oktober tok mer enn 1 million amerikanske ungdommer, arbeidere, studenter, lærere og andre lag av befolkninga del i protestmøter, demonstrasjoner, løpeseddelutdelinger, arbeidsnedleggelse, brenning av militære innkallelser, boikott av undervisning og andre aksjoner under paroler som «Øyeblikkelig, rask og fullstendig tilbaketrekking!», «Bring soldatene hjem nå!» og «Knus USA-imperialismen!». Dette er militante og klare paroler som aldri før er blitt reist på en så brei basis i USA's antikrigsbevegelse.

I Boston demonstrerte 100 000, New York 50 000 og i flere store og små byer var titusener på beina for å kreve en snarlig slutt på Pentagons aggresjon i Vietnam. — I New Jersey, Fort Dix, storma 8 000 en større militærforlegning. Men aksjonene den 15. oktober skulle bare danne opptakten, — i tida rundt den 15. november fant det igjen sted massive og inntryksfulle demonstrasjoner over hele USA. I Washington gikk — til tross for iskald vind — 300 000 i den sterkeste anti-imperialistiske demonstrasjonen som har funnet sted i amerikansk historie. 30 til 40 gikk i bredden

i flere kilometers lengde i over tre timer forbi kongressen og Det Hvide Hus i det de ropte slagord som »USA ut av Vietnam nå!», »Send Nixon til Vietnam!» og »Helvete, nei, vi drar ikke (til Vietnam)!». Flere bar FNL-flagg som tegn på at det vietnamesiske og amerikanske folket har felles interesser av å bekjempe USA-imperialismens angrepskrig. — I San Fransisco blei det dagen etter også holdt en kjempe-demonstrasjon med over 200 000 deltakere fra heile Vestkysten. Marsjen strakk seg i ei rekke på 12 km. — Ellers blei det avholdt liknende demonstrasjoner i et hundretalls større amerikanske byer med tilsammen over 1 million deltakere til tross for vintervær og kjempeoppbud av væpna politi og tropper.

Disse landsomfattende aksjonene kommer på et tidspunkt da det amerikanske folket i alt større grad får merke følgene av Vietnam-krigen på kroppen — økte skatter, prisstigning, overproduksjonskriser, arbeidsløse (over 3 millioner) og ikke minst føler ungdommen det som en trussel å bli kalt ut i krigstjeneste i Vietnam. Derfor har da også flere og flere vernepliktige reist seg til åpent opprør innafor hæren, og til nå har over 50 000 GIs desertert. I Sør-Vietnam bar USA-soldatene svarte sørgeband i solidaritet med antikrigsdemonstrasjonene hjemme i USA.

»Enhver Vietnam-demonstrant må utstøtes fra samfunnet som et råttent eple blir sortert ut fra en kasse.» — Disse orda var visepresident Spiro Agnews og er dekkende for den amerikanske herskerklassens suverene forakt for folkeopinionen. Men når USA-imperialistene angriper antikrigsbevegelsen i USA på en slik måte samtidig som de kaller ut tusenvis av væpna politi og militære for å undertrykke folket, betyr det bare at denne bevegelsen er i framgang og vinner oppslutning.

Solidaritet med det amerikanske folkets antikrigsbevegelse og kamp mot USA-imperialismen!

JAPANS FOLK KREVER BRUDD MED USA-IMPERIALISMEN.

I Japan er kravet om amerikansk tilbaketrekking fra Vietnam nært forbundet med kravet om opphevelse av den ufordelaktige »sikkerhetsavtalen» med USA (Japans NATO) og USA's fulle tilbaketrekking fra Okinawa — som har blitt USA's største krigsbasis i Asia, bl. a. utstyrt med atomvåpen. — På Okinawa blei det den 13. november holdt et svært protestmøte mot USA-imperialismens militaristiske utnyttelse av øya med over 100 000 deltakere og 57 000 arbeidere i streik. 15. november var det i Japan forøvrig svære demonstrasjoner på mer enn 200 større steder og i Tokio kom det til kraftige sammenstøt da 70 000 militante demonstranter ropte »Knus sikkerhetsavtalen» og prøvde å forhindre statsminister Sato fra å reise til USA for å fornye »sikkerhetsavtalen» og øke amerikansk våpen-eksport til den japanske monopol-klassen. Sato som prøvde å unnskyldes seg med at han skulle »forhandle om tilbakelevering av Okinawa til Japan», måtte forsere titusener av demonstranter i helikopter fra der han bodde til flyplassen. Over 2 000 blei arrestert, og da 5 000 studenter og arbeidere demonstrerte utafør den amerikanske ambassaden kalte Sato-myndighetene ut 25 000 spesialpoliti væpna til tennene.

Noe av dette viser hvilken kraft det japanske folket setter inn bak sine anti-imperialistiske paroler.

DEMONSTRASJONER.

I Frankrike, i Paris tok over 20 000 til gata til tross for politiforbud for å vise sin solidaritet med FNL og de demonstrerende amerikanere i det de ropte »FNL vil seire!». 2 500 ble arrestert. Dagene forut hadde det franske folket uttrykt sin avsky for USA-imperialismen ved bl. a. å storme Saigon-klikkens »konsulat» og heise FNL-flagget og slå opp anti-im-

fortsettelse s. 9

Det japanske folk forsvare seg mot politiets brutale overgrep.

Vietnam-nyheter

September:

2. D.R.V. feirer sin nasjonaldag, 24 år siden dagen for sjølstendighetserklæringen.

3. HO CHI MINH! den demokratiske republikken Vietnams president, og president i Vietnams Arbeiderparti dør klokka 9.47 ved 79 års alder.

Regjeringen, Nasjonalforsamlingen, den Patriotiske fronten og Vietnams Arbeiderparti beslutter å utlyse ei ukes landesorg fra 4. – 10. september.

4. FNL setter inn angrep på 140 forskjellige amerikanske baser og posisjoner. Store skader blir gjort på viktige amerikanske og marionette baser omkring byene Hue og Saigon. Fienden innrømmer at over 400 soldater er blitt kampudyktige under disse kampene.

6. Angrepene påviktige fiendtlige stillinger fortsetter. Frigjøringsfrontens styrker sprenger et amerikansk bombe-reservar i lufta.

9. President Ho Chi Minh begravnes i Hanoi. Gjester fra hele verden deltar.

10. Den siste ukas kamper har vist Frigjøringsfrontens enorme styrke. Dagene etter Ho Chi Minhs død har 2 800 fiendtlige soldater blitt satt ut av spill. 177 tanks og væpna vogner er blitt ødelagt. Disse er stort sett amerikanske.

11. President Nixon gir ordre om at bombetoktene med B-52 flyene skal opphøre.

12. Flyene er i lufta igjen. Gjennomfører hele 36 bombetokter i løpet av dagen. Over 2 000 tonn bomber blir sluppet over de frigjorte områdene.

14. Kamper ved Quang Ngai. Amerikanerne melder at 40 amerikanske soldater er kampudyktige etter slaget.

I Mekongdeltaet er 1 400 fiendtlige soldater satt ut av spill i kamper den seinere tida.

14. – 22. I kamper rundt Saigon vinner FNL store seire. De ødelegger 3 store amerikanske og marionette kompanier. Tilsammen ca. 600 mann.

Sør for den 17. breddegraden er 32 fly skutt ned samtidig som 3 US-kompanier blir jevnet med jorda.

22. – 29. Mye ståhei i USA og Saigon om «deamerikansering» og «vietnamisering». Som kjent har Nixon «trukket tilbake» noen få mennesker fra Vietnam. Thieu får panikk. og truer med å sette i fengsel de som sier ordet «tilbaketrekkning» i stedet for «erstattning». Fram til den 27. har 3 327 amerikanske fly blitt skutt ned over Sør-Vietnam i 1969.

Oktober:

5., 6., 7. Frigjøringsfronten setter inn nye, harde angrep på fiendtlige militæranlegg. Over 100 mål blir truffet, 11 fly skutt ned. FNL bruker for det meste bombekastere og raketter ved disse angrepene.

13. Nixon holder pressekonferanse om Vietnam og sier at «At han er overbevist om at den politikk han har slått inn på i Vietnam-konflikten vil føre til fred og det ville være grovt uansvarlig å slå inn på ny kurs». Han ble spurt om hvilken innflytelse de varslede demonstrasjoner skulle få på hans Vietnam-politikk, og han slo fast at han ikke ville ødelegge den demokratiske prosess som ligger bak Vietnam-politikken ved å la USA's politikk bli skapt på grunnlag av gatedemonstrasjoner».

15. Den såkalte Moratorium-day blir avholdt i USA. Over en million mennesker deltar og krever alle amerikanske tropper ut av Vietnam. . . . og Nixon bryr seg ikke om «små gatedemonstrasjoner».

19. Senator Stuart Symington, som er formann i en komite i det amerikanske senatet som behandler USA's forhold til Laos uttaler at det «ikke lenger tjener noen hensikt å benekte at amerikanene tar del i kampene i Laos». Det er fantastisk hva disse menneskene kan «skjule». Bortsett fra hundreder av millioner dollars, har vi lenge visst at amerikanerne har styrker som forgjeves kjemper mot NEO LAO HAKSAT som utgjør frigjøringsstyrkene i Laos. Det amerikanske nyhetsbladet Newsweeks utsendte medarbeider forteller etter en reise rundt i Laos at han ikke har sett noen værre arme en marionettehæren der. «Den er tvers igjennom korrupt og ute av stand til å gjøre noen ting», skriver han. Videre skriver han at NEO LAO HAKSAT har satt en stopp for korrupsjon i de områdene de kontrollerer.

23. Ved forhandlingene i Paris i dag forlater den amerikanske sjefsforhandleren møtet og nekter å tale. Dette viser at amerikanerne ikke har noen som helst alvorlig mening med forhandlingene. Etter denne ansvarsløse opptreden er det klart at USA må ta skylda for at det ikke gjøres noe framskritt.

November:

1., 2. Amerikanske styrker blir jaget fra tre baser nær grensen til Kambodja. En av disse var Green Berets basen Bu Prang, 115 km. nord-øst for Saigon. Amerikanerne frykter nå en ny sterk vinteroffensiv.

3. En talsmann for den amerikanske overkommandoen i Sør-Vietnam «innrømmer» at det forekommer tortur av vietnamesiske fanger, og at det flere ganger har vært brudd på Geneve-konvensjonen. Dette var i et intervju med det amerikanske fjernsynsselskapet NBC hvor det også kom fram at amerikanere slår FNL-soldater med geværkolben, sparker og dytter hodene deres under vann.

ENHET I VIETNAM-ARBEIDET

For enhet i Vietnamarbeidet.

Postboks 3660

Oslo 1

Ad. *Vietnamarbeidet i Norge.*

Oslo den 2-12-69

SVAR FRA SOLIDARITETSKOMITEEN FOR VIETNAM.

Undertegnede organisasjoner er svært interessert i å vite hvorledes deres organisasjon stiller seg til et møte hvor Vietnamarbeidet i Norge drøftes. Etter vår mening er splittelsen i to organisasjoner svært uheldig og vi er derfor interessert i å drøfte muligheten for en samling av disse organisasjonene, evt. en felles oppslutning om en av de eksisterende Vietnamorganisasjoner. Vi ber dere derfor svare så fort som mulig på dette brevet som sendes følgende organisasjoner:

Solidaritetskomiteen for Vietnam, Vietnambevegelsen i Norge, SFU, SF, SUF (m-l), NKP, KU, AUF, UV, Fredskontoret, EVU.

De paroler vi mener bør ligge til grunn for en evt. samling er følgende:

Seier for FNL!

USA ut av Vietnam!

Anerkjennelse av DRV og den provisoriske revolusjonsregjeringen i Sør-Vietnam!

Vi er takknemlig for omgående svar til adressen øverst.

Sosialistisk Folkeparti

Torolv Solheim

(sign.)

Norges Kommunistiske Parti

Reidar T. Larsen

(sign.)

Sosialistisk Folkepartis Ungdom

Erling Borgen

(sign.)

Kommunistisk Ungdom

Georg M. S. Ovesen

(sign.)

Den norske Solidaritetskomite for Vietnam har alltid vært for *enhet* i Vietnamarbeidet. Vi er av den oppfatning at størst mulig deler av det norske folk må forenes for å yte støtte til det vietnamesiske folkets kamp mot den amerikanske imperialismen som i over 20 år har begått krigersk aggresjon i landet. Derav følger at Solidaritetskomiteen er en *enhetsfront*. I denne enhetsfronten spør vi ikke om parti-medlemskap eller politisk overbevisning, men om *aktiv oppslutning* om våre fire paroler som samlende grunnlag.

Vi er av den oppfatning at *enhet* og *aktivitet* kan skapes gjennom kampfellesskap på grunnplanet, på arbeidsplasser, skoler og universiteter, hvor de mest aktive organiserer arbeidet gjennom lokale FNL-grupper. Dette fordi en ekte enhet bare kan skapes gjennom støtte til Vietnams folk og kamp mot dets største fiende, USA-imperialismen.

Sammenslutningen «For enhet i Vietnam-arbeidet» har sendt oss skrevet som er gjengitt på denne sida. Der stilles en del spørsmål som vi også her, overfor *For Vietnams* lesere, vil svare på.

Solidaritetskomiteen har flere ganger tatt initiativet til møter for å diskutere Vietnam-arbeidet. Seinest tok vi et slikt initiativ etter at representanter for de undertegnede organisasjoner hadde bakvasket oss på det groveste under den ekstraordinære generalforsamlinga i Det Norske Studentersamfund i oktober. Da svarte de med å oppfordre til boikott av møtet. Men vi er fremdeles positivt innstilt til drøftinger. Ettersom arbeidet med å støtte det vietnamesiske folk

forts. s. 31.

Til kamp mot fascistlovene!

UNNTAKSLOVENE LEGALISERER MILITÆRDIKTATURET.

Utviklingen viser stadig klarere at USA-imperialismen ikke bare undertrykker det vietnamesiske folk, men at dets redskap i Norge, NATO, er en direkte trusel mot det norske folk. Det finnes mange eksempler på dette. Et av de klarste er de såkalte »unntakslovene» eller »sivile beredskapslover» som i realiteten legaliserer retten til å opprette et militærdiktatur over det norske folket.

En del synes kanskje dette er en vel drøy påstand. Kjensgjerningene derimot viser at påstanden holder.

LOVA OM SÆRLIGE RÅDGJERDER

Da Norge gikk med i NATO i 1949 var betalingsbetingelsene for å bli med i denne vestlige imperialistiske militæralliansen langt i fra klare. Riktignok var store deler av det norske folk dengang klar over at Marshall-»hjelpen» ikke ble gitt uten visse vederlag fra norsk side, men neppe at man på toppen av det hele skulle få et lovverk som åpnet veien for et regelrett fascistisk militærdiktatur over det norske folket. Bare et år etter kom Odelstingsproposisjon nr. 78, 79 og 80 i 1949. Etter at de ble vedtatt ble det »lov av 15. desember 1950 om særlige rådgjerder under krig, krigsfare eller liknende forhold». I dag går loven mest under betegnelsen »unntakslovene».

I motsetning til andre lover fås denne ikke kjøpt pent heftet i bokhandlene, enkelte av heftene er tilmed utsolgt! Når det drøyer så lenge før de igjen trykkes opp er det et klart forsøk fra USA-imperialismens norske agenter på å skjule sine egne fascist-lover. . .

VEIEN TIL »GRESKE TILSTANDER» LIGGER ÅPEN.

Unntakslovene må sees i sammenheng med at den amerikanske imperialismen skjerpet sitt grep over landet i begynnelsen av 1950-åra. De må også sees som en følge av Marshall-hjelpen og NATO-medlemsskapet. Har man sagt A får man også si B, tenkte den norske regjeringa og tvang nærmest unntakslovene igjennom, trass i en massiv motstand fra det norske folk. Da lovene ble behandlet i Stortinget sa Nils Hønsvold:

»Vi må få en lov som kan bli et effektivt redskap i myndighetenes hender under krig og andre alvorlige krisesituasjoner, som med andre ord vil kunne være et viktig ledd i vår sivile beredskap, men samtidig har en slik form og et slikt innhold at *det kan aksepteres av de fleste.*»

Legg merke til Hønsvolds uttalelse. Den klargjør tydelig ved ordene »andre alvorlige krisesituasjoner» at trusselen ikke bare ble oppfattet som krig, men like mye fra den »indre fiende» — folket selv. Derfor måtte den også gis et utseende som kunne »aksepteres av de fleste». At loven i første rekke er rettet mot det norske folkets kamp, dets motstand mot USA-imperialismen og andre undertrykkere viser også grunnlaget for lovens anvendelse:

»§ 1 Er Stortinget på grunn av krig (el. krise f. eks. streiker, arbeideroppstander etc.) avskåret fra å utføre sin virksomhet, tillægger det kongen å gjøre alle vedtak som er påkrevd for å ivareta rikets interesser.»

Her er de virkelige makthaverne i en slik situasjon, forsvarskommandoen og NATO-generalene, byttet ut med den uskyldige person kongen — »som kan aksepteres av de fleste», for å sitere Hønsvold. Dette viste iallefall kuppet i Hellas, som hadde unntakslover i likhet med de norske.

MOTSTAND MOT USA-IMPERIALISMEN KAN STRAFFES MED DØDEN

Altså vil sterke anti-imperialistiske demonstrasjoner og aksjoner kunne være støtet til at unntaksloven ble iverksatt. I en slik situasjon vil personer som kjemper for legale demokratiske rettigheter, i følge unntakslovene, bli »tatt i forvaring» uten noen form for rettergang. Selv et rettsvesen som i dag nærmest forfølger og fengsler FNL-aktivister vil bli satt

ut av kraft når unntaksloven trer i kraft. I stedet opprettes domstoler direkte under de militære myndigheter, dvs. NATO. USA-imperialismens motstandere blir betraktet som en slags 5. kolonne, som forøvrig defineres slik: »det kompani av oppviglere som lever som fiender av vårt samfunn». Hvor lett vil ikke denne definisjonen under unntakstilstander bli anvendt mot en FNL-aktivist! Og mot FNL-aktivister kan nyttes den såkalte »Forræderidomstol», som unntakslovene gir rettslig grunn til å opprette. Overfor denne står alternativene som følger: enten frikjennelse innen 24 timer eller dødsdom.

Slik kan dagens Norge gjøres om til militærdiktatur under et lovverk som USA-imperialismens NATO har presset på oss.

EN FORSMÅK PÅ FASCISMEN

Unntakslovene gir videre adgang til å stanse alle trykte utgivelser som ikke passer makthaverne. Hør bare:

»Kongen kan utferdige bestemmelser og treffe andre tiltak for å hindre at det i trykt skrift, gjennom kringkastningen eller på annen måte i eller utenfor riket blir offentliggjort noe som kan skade forsvarets eller rikets forhold til fremmede stater (USA-imperialismen (!) eller true rikets indre eller ytre sikkerhet.»

Videre. Man blir dømt til fengsel fra 3 år inntil livsvarig, eller med døden hvis man »oppfordrer eller tilskynder, er med på beslutning om eller deltar i ulovlig lockout, streik eller boikott som er egnet til å svekke Norges motstandsevne.»

Slike uhye avslørende sitater kan gjengis i hundretall fra dette rent ut fascistiske lovverket. En skal derfor ikke undres over den sterke motstanden i folket mot unntakslovene da de ble vedtatt for snart 20 år siden. Dengang – som nå – var motstanden meget sterk mot NATO, og ikke mindre mot unntakslovene. Folk visste at denne loven – selv om den ikke var satt i kraft – medførte alle de spionmetoder vi kjenner i dag: brevåpning, politiregistrering av FNL-aktivister, NATO-motstandere og andre progressive, telefonavlytting og annen snusket overvåking i USA-imperialismens tjeneste. Derfor ble loven i uttalelser fra fagorganiserte kalt – og med rette – for »diktaturets politiloven», »fascistisk unntakslov» og det ble i en uttalelse påpekt at »enhver organisert streik fra arbeiderklassens side kan stemples som landsforræderi med dødsstraff ved standrett!»

Men trass i denne brei fordømmelsen gjelder unntakslovene fremdeles. De står som et symbol på NATO's planer om en fullstendig knebling av kampen mot såvel det vietnamesiske folkets som det norske folkets fiende: USA-imperialismen.

Politiet tar i bruk fascistmetoder mot fredelige demonstranter på Madserud.

- et enig folk bak vå

- ENHETSFRONTEN I VIETNAM

»Et folk utgjør en enorm kraft når det forener seg til en mur av stål for å gjøre motstand mot inntrengere, når flammene av dets hat mot de amerikanske angriperne stiger høyt som fjell og dets fedrelandskjærlighet er djup som havet.»

(Truong Son)

ENHETSFRONTEN GENERELT.

Hva er en enhetsfront og når oppstår den? Hva er dens mål og midler og hva skal vi med den? — Alt dette er spørsmål som har fått forsterket aktualitet særlig i forbindelse med det arbeidet Solidaritetskomiteen for Vietnam har drevet og driver.

For å gi svar på noen av disse spørsmålene er det nødvendig å trekke fram en del eksempler på seierrike enhetsfronter, særlig slike som har ledet nasjonale frigjøringsbevegelser. Vietnam står her som et strålende forbilde.

Men først — hva er en enhetsfront? Enhetsfronten er et *kampfelleskap* mellom enkeltpersoner, grupper, klasser, organisasjoner, partier og noen ganger omfatter den også hele stater — alt ettersom samfunnsforholda er på det bestemte tidspunktet. Eksempelvis er FNL en enhetsfront av såvel enkeltpersoner, grupper, klasser, organisasjoner og partier. Dessuten omfatter den væpnete styrker. FNL er en slik front fordi en utenlandsk overfallsmakt — USA-imperialismen — har satt i verk en aggresjonskrig mot alle disse lag av folket, og de har følgelig gått sammen for å forsvare sine felles sosiale og nasjonale interesser.

Solidaritetskomiteen for Vietnam (heretter Solkom) er også en enhetsfront, men organisert under andre samfunnsmessige vilkår enn i Vietnam. Solkom er en enhetsfront av enkeltpersoner tilsluttet lokale FNL-grupper gjennom medlemskap. Dette fordi den fronten som Solkom er, er en solidaritetsfront som i stor grad er opptatt av å drive opplysningsarbeid. Og dette arbeidet krever igjen aktivister. (Men mer om dette etterhvert).

Når oppstår enhetsfronten? Allment kan en si at den oppstår når folkets interesser blir truet, og så truet at det blir en vanlig forståelse hos det brede lag av folket for nødvendigheten av forskjellige former for forsvarsaksjoner og motstandskamp. Og når blir så folkets interesser truet? Det skjer når imperialistene okkuperer land, truer med krig og skaper økonomiske kriser som går utover folket. Enhetsfronter oppstår også når en råtten hersker-klasse setter i gang terror mot det arbeidende folket og innfører fascismen.

Videre blir den en organisatorisk nødvendighet når det oppstår en bevegelse på en konkret sak på tvers av og utenfor de eksisterende organisasjoner. Enhetsfronten skapes alltid nedenfra med utgangspunkt i folkets behov og krav, og enhet og samarbeid på høgre plan kan umulig føre fram uten først enhet på grunnplanet.

ENHETSFRONTEN I FOLKEKRIGEN.

For å vinne nasjonal uavhengighet i folkekrigen mot imperialismen er det nødvendig å bygge opp en bredest mulig enhetsfront. De krefter som trues av imperialismen må forenes i en nasjonal front som skal tjene til å mobilisere *hele* folket til motstandskamp på alle områder. Ryggraden i denne kampen utgjøres av arbeiderne, bøndene og patriotiske lag av bybefolkninga. Borgerskapet står ofte delt i det nasjonale borgerskapet, som bygger sin maktstilling på utbyttinga av arbeiderklassen, og kompradorborgerskapet, som lever i kraft av imperialistisk støtte og nyter direkte fordeler av imperialismens super-profitteer gjennom f. eks. høye funksjonærstillinger og styreverv.

Av disse to klassene vil det nasjonale borgerskapet ofte utgjøre majoriteten, men kompradorklassen vil som regel stå sterkest militært og økonomisk. Felles for dem er at de tilsammen kan utgjøre en del av folkets hovedfiende, den andre delen utgjøres av den imperialistiske maktens tropper og personell i landet, som selvfølgelig er en hovedfiende i ethvert tilfelle. — Her må det skytes inn at det kan variere svært fra land til land. I Sør-Vietnam er størstedelen av borgerskapet på FNL's side. — Det kan også variere fra tid til annen. FNL har aldri hatt bredere oppslutning enn nå. — Under en imperialistisk okkupasjon kan til og med nesten hele borgerskapet gå imot en slik åpen forbrytelse, men de vil sjølsagt ikke være noe hovedelement i kampen. — En annen stadig mer gjennomgående tendens, som for såvidt gjelder hele verden, er at det nasjonale borgerskap «kjøpes opp» av imperialismens monopoler og inntar etterhvert en kompradorstilling, mens andre lag av samme borgerskap vil proletariseres.

re våpen står - AM OG NORGE

En annen klasse som skifter holdning alt etter frigjøringskampens stilling og utvikling, er godseierne. Mellom gods-eierne og de store massene av fattige og hardt arbeidende bønder er det et klart motsetningsforhold. Bare de minste godseierne vil i beste fall være en halvhjertet forbundsfelle, mens bondene vil utgjøre et hovedelement i fronten. Ja, det er jo nettopp godseierne bondene i de fleste tilfellene ser som sine nærmeste fiender og imperialistenes håndlangere.

I Asia, Afrika og Latin-Amerika er USA-imperialismen de undertrykte folkenes hovedfiende. I Vietnam, Laos, Thailand, Burma, Palestina og andre land tar dette motsetningsforholdet form av åpen frigjøringskamp på liv og død. En av frontens viktigste oppgaver i disse landa blir å lede folket i den væpnede motstandskampen mot imperialismen. Å føre folkekrig blir enhetsfrontens konkrete ytringsform og det mest avgjørende middel til framgang og seier.

I dag er kampen mot USA-imperialismen og dens medhjelpere en verdensomspennende enhetsfront, der noen av de samlende hovedkrava er USA ut av Vietnam, Støtte til FNL og DRV og Bekjemp USA-imperialismen.

I vår del av verden er den antiimperialistiske kampen ennå lite utvikla, fordi USA-imperialismen på nåværende tidspunkt ikke er det norske folkets verste fiende. NATO, unntakslover og økte oppkjøp av norske berdiffter tyder på

stadig større reell innflytelse for USA-imperialismen i vårt land. — Dette er det objektive grunnlag som vi skal organisere vårt solidaritetsarbeid til støtte for Vietnams folk i Norge, la oss se på enhetsfrontens vekts og utvikling i Vietnam og hele tida være klar over hvor de ulike samfunns-messige forholda er i Vietnam og Norge, samt likhetspunkter.

ENHETSFRONTENS UTVIKLING I VIETNAM.

I årevis har Vietnams folk i stadig større skala organisert seg i en *brei nasjonal enhetsfront* for å slå tilbake utenlandske inntrengere. Utviklinga etter krigen viser til fulle det korrekte i vietnamsernes frontpolitikk. *Vietminh*-fronten som ble starta av Ho Chi Minh for å drive ut de japanske fascistene, hadde flertallet av folket bak seg. Etter august-revolusjonen i 1945, da den Demokratiske Republikken Vietnam blei kunngjort med Ho Chi Minh som president, danna Vietminh front med partia Viet Quoc og Viet Cach og en del patriotiske personligheter som alle gikk inn for nasjonal sjølstendighet, — og den enda breiere Lien-Viet-fronten blei grunnlagt for å føre an i kampen mot de franske kolonialistenes forsøk på å gjenninnta japanernes tapte plass i Vietnam. I tida fra 1945 til 1954, da fransk-mennene ble slått ved Dien Bien Phu, vokste denne fronten seg stadig sterkere ved å føre en bredt anlagt folkekrig. I

1954 da freden ble vunnet og Geneve-avtalen undertegna, måtte fronten ytterligere utvides og Vietnams Fedrelandsfront kom til med et nytt program tilpassa den endra situasjonen. Geneve-avtalen delte Vietnam i to omgrupperingssoner: DRV og Sør-Vietnam som Frankrike skulle ha ansvaret for. Men Sør-Vietnam var alt et land under et pro-amerikansk terror-regime med den berykte Ngo Dinh Diem som hersker. Opp igjennom 50-åra økte terroren mot enda bredere lag av Sør-Vietnams folk: titusenvis av uskyl-dige vietnamesere ble satt i konsentrasjonsleirer eller drevet bort fra der de bodde. De var klart at denne forfølgelsen av folk fra nesten alle klasser og samfunnslag i Sør, ikke ville kunne forsette uten at folket sjøl ville ta opp kampen mot USA-imperialismen og Ngo Dinh Diem-klikken i Saigon. Kampen ble i første rekke ført av arbeidere, bønder, studenter, intellektuelle, ulike minoriteter og forfulgte religiøse grupper, særlig buddhister. Hver samfunnsklasse kjempa i hovedsak for sine livsinteresser: bøndene for jord og lavere rente, arbeiderne for rett til arbeid og høyere lønn, studenter og lærere for retten til å benytte morsmålet, minoriteter og religiøse samfunn for likhet og sjølråderett. Men alle hadde det til felles at de kjempa til forsvar for sine livsinteresser og eksistensmuligheter. Alle ble de kalt »Viet-cong» og derfor forfulgt. Ja, forfølgelsen ramma til og med høyere-stående offiserer og ministre. Undertrykkelsen nådde sitt høydepunkt i 1959 med barbariske opprenskingsaksjoner og storstilte massakrer. På dette tidspunkt stod hele det sørvietnamesiske folket overfor ett av to: enten ta opp geværet, eller bli drept. Det valgte å kjempe.

Allerede lenge hadde det vært spontane væpna opprør mot USA-Diem-regimet. Nå kom det til organiserte »sam-tidige reisninger» over hele landet og mange som stod i led-tog med det forhatte Saigon-regimet ble likvidert. Såleis var i 1960 allerede svære områder i Sør-Vietnam frigjort. En ny situasjon var oppstått: Alle patriotiske lag i det sørvietna-mesiske folket skjønte nå at det var nødvendig å stå samlet og at de trengte en enhetsfrontorganisasjon med tilslutning fra alle som ville kjempe mot Diem-regimet og USA-im-perialismen, for nasjonal sjølstendighet og gjenforening av hele landet. Såleis kom representanter for arbeiderne, bøn-dene, folkets væpna styrker, intellektuelle, næringsdrivende, religiøse og nasjonale grupperinger sammen den 20. de-sember 1960 og danna Sør-Vietnams Nasjonale Frigjørings-front.

I august 1967 antok FNL et nytt politisk program. Dette steget må sees på bakgrunn av det som til da hadde skjedd i Vietnam: Amerikanerne hadde gått fra nederlag til nederlag, Saigon-regimet var inne i stadige kriser og enda større oppslutning om FNL fra folkets side. Særlig sterk støtte og oppslutning hadde de væpna styrkene vunnet.

I det nye programmet blir det slått fast: »FNL står hele tiden på foreninga av alle sosiale lag og klasser, alle nasjo-naliteter, alle politiske partier, aller organisasjoner, alle reli-giøse samfunn, alle patriotiske personligheter, alle patrio-tiske og progressive enkeltpersoner og krefter uansett po-litisk tendens, for å kjempe sammen mot USA-imperial-istene og deres lakeier, vinne tilbake våre hellige nasjonale rettigheter og bygge opp landet». FNL's politiske program er i det hele tatt et nærmere studium verdt, men her skal vi bare ganske kort vise hvordan Frigjøringsfronten er en frontorganisasjon i og med at den forsvarer ulike samfunns-gruppers livsinteresser samtidig som den forener alle disse gruppene til aktiv kamp mot en felles fiende.

Bøndene er hovedkrafta i den vietnamesiske frigjørings-

kampen. Deres tilslutning vinnes ved slagordet: »Jord til dem som dyrker den!». Programmet sikrer bøndenes grunn-leggende rettigheter, det »fastslår og beskytter bøndenes rett til å eie jorda som (August-)revolusjonen tildelte dem». Til dem som aldri fikk jord, vil FNL sørge for at »staten vil forhandle om oppkjøp fra godseiere som eier land av opptil en viss størrelse som er utover det normale jordareal på dette stedet. Denne jorda vil bli tildelt jordlause og fattige bønder.» bønder».

Arbeidernes interesser ivaretas ved »å fremme arbeider-lovgiving, gjennomføre 8-timers dag - - sørge for arbeid til alle; ta forholdsregler for å avskaffe arbeidsløysa».

Kvinnene: ». . . er likestilte med menn politisk, økono-misk, kulturelt og sosialt». Osv.

Uten et slikt program ville ikke FNL ha stått der fronten står i dag: foran en endelig seier. Uten en enhetsfront, en folkehær og folkets støtte og sympati ville FNL aldri ha kunnet vært med på å danne Republikken Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjering. Opprettelsen av den-ne regjeringa er et av de sterkeste bevis på enhetsfrontpoli-tikkens uovervinnelighet.

Etter hvert som FNL har frigjort stadig større deler av landet, ble fronten tvunget til å samordne sin virksomhet med andre lag av befolkninga som ennå ikke var trukket inn i frigjøringskampen eller hadde hatt høve til det, f. eks. sosiale grupper i byene som var blitt lei av USA-imperial-listenes herjinger og nå ønsket fred. Disse organiserte seg utenfor FNL i »Alliansen av Nasjonale Uavhengighets- og Fredselskende Krefter» i Saigon, »Fronten for Alliansen av Nasjonal Uavhengighet, Demokrati og Fred» i Hue m. fl. — På landsbasis ble rett etter 1968-Tet-Offensiven »Allian-sen av Nasjonale, Demokratiske og Fredselskende Krefter» danna. Det var denne fronten som sammen med FNL danna Revolusjonsregjeringa sommeren 1969 med Huynh Tan Phat som president. Det som samler alle disse ulike lag av Sør-Vietnams befolkning er krava: Uavhengighet, Demo-krati, Fred, Nøytralitet — og slagordet »Alt for fronten, alt for seier!»

Vietnams historie er historien om hvordan Vietnams folk alltid har kjempa mot fremmede inntrengere og undertrykkere. Men først de siste 20 - 30 åra har vært his-torien om hvordan det vietnamesiske folket har vunnet framgang og seire i sin nasjonale frigjøring. Framgangen og seirene som Vietnams folk har vunnet etter siste ver-denskrig skyldes flere faktorer:

For det første: Ledelsen av frigjøringskampen. Med Ho Chi Minh og det indokinesiske kommunistpartiet fikk Vietnams folk for første gang ledere som ikke bare sa seg å representere folkets interesser, men som også var av folket, levde med massene i deres daglige kummerli-ge kår, forstod utviklinga og hadde evnen til å sammen-fatte massenes krav og behov og sette dem i en politisk sammenheng. Bare ved å være daglig tilknytta folkemas-sene kunne de vinne deres oppriktige tilslutning og støtte.

For det andre: Folkekrigen og folkehæren. Med Ho Chi Minh, Vo Nguyen Giap, Truong Son og andre har den organiserte og leda geriljakrigen erstattet århundrers spon-tane væpna reisninger. Den langvarige folkekrigen er kom-met istedenfor føydalhærenes forsvarsfektninger.

For det tredje: Den nasjonale enhetsfronten. President Ho Chi Minh pekte på under den anti-japanske motstands-krigen at: »Nøkkelen til seier er å befeste og utvide den nasjonale enhetsfronten, befeste arbeider-bonde-alliansen

og folkemakta, befeste og utvikle hæren, befeste partiet og dets ledelse på alle områder».

Vietnam-krigen har følgelig vist at uten at det organiseres en enhetsfront på alle plan og med tilslutning fra alle patriotiske lag og grunnet på et forbund mellom det arbeidende folket i byen og på landsbygda, kan ikke folket oppnå noe i forsvaret av sine livsinteresser og det vinner ingen framgang i kampen mot imperialismen og fascistisk terror.

Solidaritetskomiteen for Vietnam - fra pasifistisk tverrpolitikk til antiimperialistisk solidaritetsarbeid.

Solkoms arbeid begynte på en tid da det norske folket begynte å se grusomhetene i USA's angrepskrig mot det vietnamesiske folket. Det vokste fram en solidaritetsbevegelse i de mest progressive lag av det norske folket, noe som resulterte i en ny organisasjon, Solidaritetskomiteen for Vietnam. Komiteen ble dannet den 9. des. 1965 på bakgrunn av den voksende opinionen mot USA's terrorkrigføring i Vietnam. Komiteens første landsmøte i november 1965 vedtok ingen politisk plattform, men samlet likevel folk til konkrete aksjoner under forskjellige paroler. Fred i Vietnam, Stopp terrorbombinga og Alle fremmede tropper ut av Vietnam var dominerende paroler den første tida. Men etterhvert som det vietnamesiske folket slo USA-angriperne mer og mer på defensiven og gikk framover i en seierrik folkekrig, begynte folk – og særlig aktivistene som det var blitt mange av – å forstå at disse parolene var pasifistiske og inkonsekvante, at de ikke skilte mellom angriper og angrepet og mellom de som førte en urettferdig aggresjonskrig og de som førte en rettferdig frigjøringskamp. Samtidig erkjente en at Vietnam-krigen ikke var noe »mistak» fra en amerikansk president som tilfeldigvis skulle bare ha dårlige rådgivere, men at den var en følge av USA's verdensomspennende økonomiske imperium. Parolene tok derfor etterhvert en mer militant og konsekvent form slik som Støtt FNL, USA ut av Vietnam og Bekjemp USA-imperialismen.

Mange mente at parolen om å bekjempe USA-imperialismen ville bli abstrakt og nytteløs dersom den ikke ble knyttet til konkrete norske forhold. Å gå i mot Norges NATO-medlemskap ville være en nødvendig konsekvens av vår støtte til FNL, som går inn for oppløsning av aggressive militærblokker. Dessuten forstod flere og flere at NATO-alliansen er en militær støttepillar for USA-imperialismen, samtidig som den garanterer at den amerikanske imperialismen kan øke sin innflytelse i Norge. Salg av Bull-pup-raketter til USA, norsk krigsforskning for Pentagon og krigsøvelser av amerikanske styrker som har deltatt i Vietnam på norsk jord, er eksempler på dette. En skjønte også snart at den fremste årsaken til og det største hinderet for at den norske regjeringa skulle bryte med Saigon-klikken, åpent ta avstand fra USA's krigføring i Vietnam og gå inn for anerkjennelse av DRV og FNL, var nettopp NATO-medlemsskapets harde forpliktelser.

Forståelsen av krigens sanne årsaker og sammenhengen med norske forhold førte til de fire parolene som Solkom i dag har som sin politiske plattform: *Full støtte til FNL, USA ut av Vietnam, Bekjemp USA-imperialismen og NATO ut av Norge.*

HVA SLAGS ENHETSFRONT ER SOLKOM?

»Den norske Solidaritetskomite for Vietnam vil arbeide for aktiv norsk solidaritet med det vietnamesiske folk, som i frigjøringsfronten i Sør-Vietnam og Den Demokratiske republikken Vietnam kjemper for nasjonal uavhengighet og sosial rettferd.

Solidaritetskomiteen støtter også andre nasjonale frigjøringsbevegelser som kjemper mot utbytting og ufrihet.

Solidaritetskomiteen arbeider for norsk løsrivelse fra den imperialistiske militærallianse NATO, og for brudd på de forbindelser som knytter Norge til den imperialistiske blokk.

Slik lyder den målsettinga som Solkom vedtok på sitt tredje landsmøte i Oslo i juni 1969.

Det er denne målsettinga og disse parolene Solkom skal vinne oppslutning fra det norske folket på. For å vinne en slik oppslutning som går ut på å utvikle solidaritet med Vietnams folk, er det nødvendig å drive et organisert og langvarig opplysningsarbeid. Solidaritet oppstår vanligvis ikke av seg sjøl, den må utvikles gjennom å øke folks innsikt i den aktuelle saken. For å drive et slikt arbeid i Norge trenger vi en *organisasjon* - og vi trenger *aktivister* som kan ta på seg dette. Solkom er derfor en enhetsfrontorganisasjon som baserer seg på enkeltpersoners tilslutning – dvs. ved medlemsskap. Solkom er ikke noe parti og er heller ingen tverrpolitisk bevegelse – som betyr at en del organisasjoner slår seg sammen og lager et utvalg, men har ingen utstrakt aktivitet ute blant folket. I sin første tid hadde Solkom karakteren av å være en slik falsk front - et stort hode uten kropp.

Idag består FNL-gruppene som er tilsluttet Solkom av folk fra flere organisasjoner *pluss* - og det er vesentlig - av enkeltpersoner som utenfor noen annen politisk organisasjon, dvs. de er uavhengige. Disse uavhengige utgjør idag flertallet i stadig flere grupper og lokalkomiteer.

Som en skjønner så innebærer det ikke bare en fordel for det utadrettede arbeidet at Solkom er organisert som en sammenslutning av enkeltpersoner, det betyr også at det individuelle medlemsskapet gir alle aktivister den demokratiske retten til å ta del i alt arbeid og være med på de politiske beslutningene. Samtidig er denne organisasjonsform den sikreste garanti mot at organisasjonen skal bli en kasteball for de politiske partiene.

SOLIDARITETSKOMITEENS POLITISKE GRUNNLAG

Solidaritetskomiteen er således en frontorganisasjon, en enhetsfront av folk som aktivt støtter det vietnamesiske folks frigjøringskamp og er motstandere av USA-imperialismen. Solidaritetskomiteen er en *anti-imperialistisk* organisasjon, fordi den tar standpunkt mot imperialismen - især den amerikanske - overalt hvor den dukker opp. Solidaritetskomiteen bekjemper såleis de kreftene i det norske samfunnet som er nært alliert med det vietnamesiske folkets fremste fiende - USA-imperialismen. Men først og fremst er komiteen en *solidaritetskomite*, dvs. en organisasjon som støtter Vietnams folk. Derfor har Solidaritetskomiteen et frigjøringsfond som samler inn penger til FNL. Disse pengene går vilkårsløst og uavkorta til deres bruk. Denne penge-støtten er ingen almisse eller u-hjelp, men det norske folks solidariske håndslag til det kjempende vietnamesiske folket, et folk som først og fremst stoler på egne krefter i sin frigjøringskamp.

Men hvorfor støtter vi akkurat *Vietnams* folk? Fordi Vietnams folk i dag står i frontlinja mot imperialistisk aggresjon og bærer de tyngste byrdene i kampen for sosial frigjøring. Alt solidaritetsarbeid med de undertrykte folks antiimperialistiske kamp må derfor hovedsaklig dreie seg om Vietnam og Sørøst-Asia fordi der er folket nådd lengst og imperialismens grep svakest. Bare ved å samle de antiimperialistiske kreftene på ett sted om gangen kan vi slå fienden bit for bit, yte den beste støtte til de undertrykte folks frigjøringskamp, tilintetgjøre imperialismens system og oppnå endelig fred.

Solidaritetskomiteen for Vietnam er det organiserte uttrykk for den stadig voksende solidaritetsbevegelsen med Vietnam i det norske folk, en solidaritet som kommer fram ved at folk kjøper våre publikasjoner, gir penger til Frigjøringsfondet og krever USA ut av Vietnam. Solidaritetskomiteen er fortroppen for solidariteten med Vietnams folk i det norske folket. Vi mener samtidig at det er nødvendig etterhvert som støtten til Vietnams folk øker, at folks politiske bevissthet heves. Følgelig legger vi vekt på å forklare den sosiale og nasjonale undertrykkelsen som er grunnen til at folk ikke bare i Vietnam, men ellers i Asia, Afrika, og Latin-Amerika gjør opprør og starter folkekriger, såleis presenterer vi og arbeider til støtte for frigjøringsrørslene over hele verden.

Videre: Vi avslører USA's krig i Vietnam ikke som noen «arbeidsulykke», men påviser den amerikanske monopolkapitalens behov for kriger og ekspansjon, dvs. USA's

imperialistiske økonomiske system som Pentagon må forsvare med folkemord, napalm og militærallianser. Vi forklarer derfor også Norges lakeirolle for USA-imperialismen gjennom sitt NATO-medlemskap, og hvordan USA-kapital infiltrerer norsk samfunnsliv. Det er på denne bakgrunn Solidaritetskomiteen har ei politisk målsetting som er uttrykt i våre hovedparoler.

SPØRSMÅL UTEN DIREKTE TILKNYTNING TIL VÅRE PAROLER.

I vårt arbeidsprogram har vi som et av målene å kjempe for full møte-, forsamlings- og demonstrasjonsfrihet. «Har dette noe med Vietnam-krigen å gjøre,» vil kanskje noen si. «Er ikke dette noe som partiene skal ta seg av?»

I vårt arbeidsprogram har vi som et av målene å kjempe for full møte-, forsamlings- og demonstrasjonsfrihet. «Har dette noe med Vietnam-krigen å gjøre,» vil kanskje noen si. «Er ikke dette noe som partiene skal ta seg av?»

En stor del av vårt arbeid består av å holde stående demonstrasjoner (også kalt stands) hvor vi selger materiell, holder åpne møter og demonstrasjonstog. Dette er noen av de redskapene vi bruker til å nå ut til folk. Imidlertid har vi mengder av konkrete eksempler på fra nesten hele landet at statsapparatet har muligheter til å sette stopper for vår aktivitet på dette området, og *bruker* denne muligheten. Er ikke dette en sak som i høyeste grad angår oss når de prøver å ødelegge de viktigste redskapene vi har til å komme folk i tale? Selvfølgelig angår det oss, selvfølgelig har dette direkte tilknytning til vårt arbeid, for uten disse rettighetene har vi få muligheter til å få spredd opplysninger om de sakene vi kjemper for.

I artikler i For Vietnam har vi også tatt opp samarbeidet Sovjet/USA. Har dette hatt forbindelse med våre fire paroler? Ja, i høy grad. Hvis vi meiner oppriktig at vi vil avsløre og bekjempe USA-imperialismen, må vi også avsløre USA-regjeringas støttespillere. Hvis vi finner konkrete eksempler på at Sovjet-regjeringa har ført et samarbeid med USA-regjeringa som har ført til at folk som har kjempa for sin frigjøring har lidd under dette, *da* er det en sak for vår front. Men legg merke til at vi *aldri* har tatt opp spørsmålet om den indre utviklinga i Sovjet, vi har aldri tatt opp spørsmålet om samfunnssystemet i Sovjet, for da ville vi ta standpunkt til sosialismen, og dette er ikke en sak for vår front, det ville muligens til og med splitte fronten. Det riktige er å ta opp konkrete eksempler på hvordan samarbeidet Sovjet/USA har skadet frigjøringsbevegelser.

Noen ganger innbyr Solkom andre organisasjoner til å slutte opp om ulike arrangement slik som demonstrasjoner, møter, resolusjoner o. l. Dette er ikke å gå ut over enhetsfrontens ramme eller svikte den politiske målsetting som fronten har. Dette kaller vi *aksjonsenhet*, som er enhet om helt bestemte krav og saker som er relevante for fronten å gi sin tilslutning til. Aksjonsenhet er det f. eks. når Solkom sammen med mange andre organisasjoner og enkeltpersoner går inn for å få stoppet fascistfilmen «The Green Berets», som er et propagandaframstøt fra USA-imperialismen. Men fronten kan aldri gå med i noen aksjonsenhet som går i mot frontens almenne linje, f. eks. oppslutning om parolen «Alle fremmede tropper ut av Vietnam» som ikke skiller mellom anriper og angrepet.

SOLKOMS VIRKSOMHET

For å spre opplysninger om den siste utviklinga i Vietnam, belyse USA-imperialismen, NATO-alliansen, andre frigjøringsrørslar og Vietnam-arbeidets utvikling i Norge og i andre land, gir Solidaritetskomiteen ut et eget blad, *For Vietnam*, som stadig øker opplaget; nummer 1 - 69 er blitt solgt i 15 000 eksemplarer og spesialnummer om NATO i 18 000 eksemplarer. En av de konkrete oppgavene til norske Vietnamaktivister er foruten utdeling av løpesedler og brosjyrer, spredning av dette bladet, fra stand (stående demonstrasjoner), på møter, ved dørsalg o. l. — Men aktivister og medlemmer deltar også i studiearbeidet gjenr.om sine lokale FNL-grupper, som tar opp Vietnams historie, FNL, USA-imperialismen, folkekrigen, Vietnam-arbeidet, NATO, samarbeidet USA-Sovjet m. m. Denne innadretta virksomheten tjener til å befeste folkefronten i Vietnam-arbeidet, ideologisk og politisk, og er ei viktig forutsetning for de stadig mer vellykka *utadretta* aksjonene, slik som Vietnam-ukene. Aktiviteten i 1969 — og særlig i de to Vietnam-ukene i april og oktober, skulle være talende bevis for framgang i Solkoms arbeid.

FNL-AKTIVISTENES ROLLE

Hvem er i dag FNL-aktivister? Det er i hovedsak unge folk: skoleelever, unge arbeidere og studenter. Dette kommer av at disse utgjør et aktivum som er nødvendig i et utstrakt solidaritetsarbeid, mens f. eks. arbeidsfolk og eldre mennesker vanskelig har såpass med tid og krefter at de kan delta i salgsaksjoner, møtevirksomhet og studier, for å nevne noe FNL-aktivister må avsette tid til. Dette betyr sjølsagt ikke at Solkom bare er for ungdom og at det bare er skoleelever som støtter FNL. *Det er flere måter å støtte FNL og det Vietnam-arbeidet Solkom driver på med.* Kjøpe For Vietnam, gi en slant til FNL, forsvare FNL's sak på arbeidsplassen og i vennekretsen osv. Alt dette er forskjellige former for solidaritet og støtte, der Solkom's organiserte arbeid er den høyeste formen for støtte til Vietnams folk.

På Solkom's landsmøte i juni 1969 ble derfor følgende arbeidsprogram vedtatt:

1. Kamp for å mobilisere det norske folket til aktivt å støtte det vietnamesiske folkets frigjøringskamp.
2. Kamp for diplomatisk anerkjennelse av Den Demokratiske Republikken Vietnam (Nord-Vietnam) og Sør-Vietnams Nasjonale Frigjøringsfront (FNL) som de eneste representanter for Vietnams folk.
3. Kamp for å få de norske myndighetene til å bryte alle diplomatiske forbindelser med Saigon-juntaen.
4. Kamp for å øke den materielle støtten til FNL gjennom Frigjøringsfondet for Vietnam.
5. Kamp for fullstendig ytrings-, forsamlings- og demonstrasjonsfrihet.
6. Kamp for politisk asyl i Norge for amerikanske desertører og militærnekttere.
7. Kamp mot USA-imperialismens politiske, militære og økonomiske innflytelse i Norge.
8. Kamp mot Norges medlemsskap i den imperialistiske blokken NATO.

9. Kamp mot de norske myndigheters forsøk på å kriminalisere FNL-aktivister.

10. Kamp mot de krefter som samarbeider med og støtter opp om USA-imperialismen i dens forsøk på en nykolonial oppdeling av verden.

11. Kamp mot de krefter som forsøker å gjøre protesten mot USA-imperialismens krig i Vietnam tannløs og ufarlig.

ENHETSFRONTEN, IKKE NOE POLITISK PARTI, MEN KAMPFELLESSKAP.

Enhetsfronten nøyer seg med å ta opp en eller flere saker som hører sammen og er av livsviktig betydning for brede lag av folket. Fronten er derfor et langvarig eller kortvarig kamppellesskap, og kampen må skje på de vilkår som frontens deltakere stiller. For noen kan det være et spørsmål om det meste de kan gå med på, for andre kan det dreie seg om minstekrav.

Det enhetsfronten må foreta seg må alltid være i folkets interesse. Enhetsfronten er åpen for alle som vil støtte opp om arbeidet eller ta del i kampen – uansett ens syn på andre saker. Enhetsfrontens forutsetning er at den har brei støtte og at den sjøl gjennom politisk kamp organiserer denne støtten.

Den politiske linja utvikles og beskyttes gjennom at de som arbeider i og støtter opp om fronten på demokratisk vis har kontroll med den. Gjennom intern debatt og meningsytring løses ulike motsetninger, slik at en under hele kamppellesskapet stadig kommer fram til et nytt og forsterket enhetsgrunnlag. Gjennom diskusjonene vinner alle frontens deltakere økt politisk bevissthet. Fronten tar utgangspunkt i deltakernes ønsker og folkets behov og den utvikler seg sjølsagt ikke upåvirket av de organisasjonene som støtter den. Fronten sammenfatter de progressive tendensene som stadig vekk oppstår, og dette tjener igjen til å heve den almenne bevisstheten innenfor fronten og blant dens sympatisører.

At enhetsfronten – kontrollert av sine egne tilhengere er uavhengig av politiske partier og organisasjoner, betyr ikke at det er et isolert forhold mellom fronten og andre organisasjoner. Fronten påvirkes av disse på den måten at tilhengerne også tar stilling til hva som legges fram utafor fronten og lar dette komme til uttrykk gjennom den linja som blir vedtatt for frontens arbeid. På den andre sida kommer fronten til å påvirke de politiske partiene gjennom sin propaganda og agitasjon, og gjennom de som deltar i frontens arbeid og samtidig er medlem i et politisk parti eller organisasjon.

Som en snart skal se, er det noen folk i vårt land som er redde for denne sjølstendige og demokratiske organisasjonsform. De kaller fronten for «sekskterisk», for «innsnevret» og «dominert» av en bestemt organisasjon. I stedet foretrekker de «tverrpolitiske» komiteer, utvalg og kampanjer med en ledelse som er gått ut i fra topplanen i diverse «venstre»-partier og grupper. Deres politiske linje skal en gang for alle vedtas, en linje som bare er et «minste felles multiplum» av hva de selv står for. Dette er ingen enhetsfront, men et utvalg for partipolitisk samarbeid som er mer myntet på Stortinget enn det norske folket.

På grunn av sine politiske begrensninger, kommer den plattformen som en slik «tverrpolitisk ledelse» utarbeider, knapt nok til å engasjere medlemmene av de grupper som

denne ledelsen selv representerer – og langt mindre majoriteten av de progressive aktivistene. En slik organisasjon er udemokratisk og kommer aldri til å kunne kjempe for interessene til verdens folk, den kommer bare til å bestå av en byråkratisk ledelse som heller grubler over partipolitiske utspill enn å drive opplysningsarbeid blant folket.

Det er klart at enhetsfronten også kan bestå av organisasjoner og partier, men aldri før det er full oppslutning innenfor disse organisasjonene om enhetsfrontens paroler og målsetting, og det må alltid være enhetsfrontens aktivister som bestemmer kursen. Enhetsfrontens slagkraft må aldri lammes ved organisasjoners tilslutning, men tilslutninga fra disse må komme på et tidspunkt da dette er et nødvendig tilskudd til arbeidet og kampen.

Dette er i grove trekk prinsippene for enhetsfront som Solkom i dag arbeider etter.

HVEM STØTTER SOLKOM OG VIETNAM-ARBEIDET OG HVEM MOTARBEIDER DET?

Stadig større deler av det norske folket slutter opp om Vietnam-arbeidet, fordi FNL fører en rettferdig kamp. De slutter også opp om det antiimperialistiske arbeidet fordi de ser at USA-imperialismen representerer en voksende trussel mot det norske folket. Det er da derfor ganske klart hvilke som ikke vil komme til å støtte denne målsettinga. Det gjelder først og fremst de som er direkte avhengige av USA-imperialismen – den norske storfinansien og dens representanter: myndigheter og statsapparatet. Disse kreftene påvirkes i stor grad av USA-imperialismens med- og motgang, og er på flere måter avhengige av USA-imperialismens ressurser og beskyttelse. Deres kamp er ofte den samme som Wall Streets – kampen for muligheten til å plassere kapital der det gir de største gevinster og der arbeidskraften er billigst og for øyeblikket mest medgjørlig.

ANGREP RETTES MOT SOLIDARITETSKOMITEEN.

Til tross for at Solkom får økt oppslutning, blir det rettet åpne angrep på komiteen fra folk som attpåtil sier seg å støtte Vietnam-arbeidet.(!)

På et møte i Studentersamfunnet i Oslo, der FNL-aktivister på Universitetet hadde frammet et forslag om å bevilge kr. 10 000 til Solkom i forbindelse med den forestående Vietnam-uka, kom ledende representanter for studentlagene til SF, KU (NKP's ungdomsorganisasjon), Arbeiderpartiets Studentlag og Studentvenstrelaget med en rekke *udokumenterte angrep* på Solkom's arbeid og målsetting.

Vi gjengir i dette nummeret de fleste av «ankepunktene» og de svar Solkom gav.

ANKLAGEPUNKTER OG SVAR:

FORHOLDET FNL – SOLKOM.

1. «Vi har ikke arbeidet nok for det som DRV og FNL ser som sin hovedoppgave, nemlig anerkjennelse av DRV, og FNL's revolusjonsregjering.»

Svar:

I våre to publikasjoner (For Vietnam nr.2 -69 og Vietnam-nyheter) har vi etter dannelsen av den revolusjonære regjeringa i Sør-Vietnam tatt opp dette store beviset på at det vietnamesiske folket seirer over USA-imperialismen. Vi har etter inngående behandling av denne saka krevd norsk anerkjennelse av DRV og FNL. Det må imidlertid være helt klart at en slik anerkjennelse ikke faller ned fra himmelen, men må nødvendigvis være basert på det møysommelige propagandaarbeidet vi driver i Norge.

2. «Solkom har aldri gitt aktiv støtte til det politiske valg DRV og FNL gjorde ved å inngå i og delta i Paris-forhandlingene.»

Svar:

Vi diskuterte dette med bl. a. en representant for FNL som var her under Vietnam-uka i fjor høst. De presiserte da sjøl at det ikke var ved forhandlingsbordet, men på slagmarka i Vietnam at krigen avgjøres. Deres diplomatiske framstøt måtte derfor sees i sammenheng med, og analyseres på bakgrunn av, deres seierrike militære kamp. I Norge prøver borgerlige aviser og massemedia å tilsløre at det er på slagmarka krigen avgjøres, ved kun å omtale det som skjer i Paris. FNL-aktivistenes oppgave blir derfor å legge hovedvekten på den kampen folket fører i Vietnam. Det er bare en seier på slagmarka som kan frigjøre folket fra USA-imperialismen og kan føre til seier ved forhandlingsbordet.

3. «FNL er ikke fornøyd med Solkom.»

Svar:

FNL har aldri uttrykt sin misnøye med Solkom, og vil heller aldri gjøre det. FNL og DRV's regjering er nødt til å ha et godt forhold til alle som ønsker å hjelpe Vietnams folk – dvs. FNL kan ikke legge seg opp i andre lands interne forhold. FNL og DRV følger nemlig et av prinsippene for fredelig sameksistens – ikke innblanding i andre lands anliggender. Alle de gangene vi har hatt besøk av representanter for DRV og FNL har de uttrykt seg anerkjennende om vårt arbeide. De har sjølsagt aldri gitt oss direktiver om hvordan vi skal organisere det anti-imperialistiske arbeidet i Norge. Derimot har vi mottatt flere telegrammer fra Hanoi og FNL der de uttrykker sin takk for vårt arbeid.

4. «Hvorfor kom det ikke noen representanter fra FNL til Vietnam-uka?»

Svar:

I Vietnam-uka tok Solkom opp spesielt vårt medlemskap i NATO, dette er et norsk anliggende, bl. a. ble den norske regjeringas halehangspolitikk til USA-imperialismen tatt opp. Fordi representanter for DRV og FNL er interessert i norsk anerkjennelse av DRV og FNL, kan ikke disse representantene av diplomatiske grunner delta på arrangementer som kritiserer den norske regjeringa. (Erfaringer fra Sverige viser dette.) Det ville derfor være urimelig av oss å invitere dem hit når uka går på NATO. I stedet har vi sendt dem utførlig informasjon om Vietnam-uka. FNL's representanter har alltid hittil kommet når vi har invitert dem.

5. «Solkom har dårlig forbindelse med FNL's informasjonskontor i Stockholm.»

Svar:

Solkom's forbindelser med FNL og DRV er gode. Vi mottar ukentlig bøker, blader og annet materiell fra DRV, og fra FNL's informasjonskontor i Stockholm. Vi på vår side sender vårt materiale og vår nyheter til FNL-kontoret og Giai Phong (FNL's nyhetsbyrå). All internasjonal korrespondanse er tilgjengelig for alle sympatisører og aktivister på Sol. kom.s kontor.

6. «Det er ikke opprettet noe informasjonskontor for FNL i Oslo.»

Svar:

Det objektive grunnlaget for Vietnam-arbeidet i Sverige og i Norge er forskjellig. Gjennom medlemskapet i NATO er Norge underlagt USA-imperialismen, og den norske regjeringa er derfor mere bundet overfor makthaverne i USA enn den svenske. Derfor kan den svenske regjeringa lettere tillate at det opprettes informasjonskontor for FNL i Sverige. Et annet eksempel er at den svenske regjeringa også gir oppholdstillatelse til amerikanske desertører, hvilket er umulig i Norge på grunn av NATO. Vi kan altså her ved konkrete eksempler se hvorledes vårt medlemskap i NATO er et hinder i arbeidet for Vietnams folk, noe som understreker at Solkom.s parole «NATO ut av Norge» er en nødvendig parole for Vietnam-arbeidet i Norge.

SOLKOM'S POLITIKK.

1. «Vi skal ikke ta opp samarbeidet Sovjet-USA.»

Svar:

Samarbeidet Sovjet-USA er en uhyre viktig ting i verdens situasjonen og i den anti-imperialistiske kampen. Sovjet gir militær hjelp til reaksjonære regimer som undertrykker frigjøringsbevegelser i sine land. Sovjet har også tatt initiativ til å få USA med på en såkalt «all-europeisk sikkerhetsordning» som vil bety et nytt og verre NATO for folkene i medlemslanda. Sovjet går også inn for en «kollektiv sikkerhetsavtale» i Sør-østasia sammen med USA, som vil være et slag mot folkene i dette området.

2. «Solkom skal ikke ha med sine to siste paroler i sitt arbeid.»

Svar:

Vårt arbeid er bygd opp på grunnlag av våre fire paroler: «FULL STØTTE TIL FNL, 2. USA UT AV VIETNAM, 3. BEKJEMP USA-IMPERIALISMEN, 4. NATO UT AV NORGE. De to første parolene uttrykker vår solidaritet med det

vietnamesiske folkets rettfærdige kamp. Parolen BEKJEMP USA-IMPERIALISMEN har vi med for å forsøke å få folk til å forstå årsaken til Vietnam-krigen, at den ikke er et resultat av »tragiske feilgrep» osv., men et resultat av USA's imperialistiske karakter. Kampen mot USA-imperialismen slutter ikke i det vietnameserne kaster USA-troppene på sjøen, for imperialismen eksisterer fremdeles. USA-imperialistene må fortsatt gjøre forsøk på å slå med frigjøringsbevegelser som truer deres økonomiske interesser. Derfor er denne parolen viktig. Parolen NATO UT AV NORGE er en konsekvens av den forrige parolen. For at vi skal kunne bekjempe USA-imperialismen, må vi bekjempe den der den kommer konkret til uttrykk for oss, nemlig gjennom NATO. Det er også nødvendig for det norske folket i egen interesse å bekjempe NATO, på grunn av NATO's unntakslover, USA-imperialismens oppkjøp av norske arbeidsplasser osv. Således utgjør våre paroler en enhet, alle er viktige for vårt arbeid.

3. »Solkom's organisasjonsform er ikke riktig.»

Svar:

Solkom er bygd opp på personlig medlemskap. Dette er riktig ut fra den grunnsetning at de som driver det praktiske arbeidet ute i marka skal bestemme den politiske og organisatoriske linja Solkom skal føre. Erfaringa i Solkom viser at den gang styret besto av representanter fra forskjellige partier, var styremedlemmene mer opptatt av parti-politiske taktikker enn av selve saka.

Det er blitt hevdet at når vietnameserne kan stå samlet i en anti-imperialistisk front, så skulle vi også kunne gjøre det i Norge. Til det er å si at den objektive situasjonen er helt annerledes i Vietnam enn i Norge. Det vietnamesiske folket er i kamp mot en inntrenger, en kamp som også det nasjonale borgerskapet tar del i. Observante personer bør oppfatte at den samme situasjonen ikke gjør seg gjeldende i Norge. For øvrig er SOLKOM åpen for enhver som støtter de fire parolene.

Så langt ankepunktene mot Solkom. For en utenforstående er det nødvendig å opplyse at det meste ikke var noen velmenende kritikk, men angrep, rettet av personer som i nesten ingen grad har utmerket seg i det organiserte Vietnam-arbeidet på Universitetet eller andre steder.

For å vise sin vilje til enhet inviterte Solkom de impliserte organisasjonenes medlemmer til et diskusjonsmøte senere i samme uka. Dette ville ikke ledelsen i Universitetet SF, KU-stud., A-stud. eller SVL være med på, fordi diskusjonen skulle foregå »på SUFs premisser». Likevel var møtelokalet fylt av FNL-aktivister som gav sin fulle tilslutning til Solkom's linje, deriblant var også vanlige medlemmer av de overnevnte laga og sjølsagt mange uavhengige.

Like etter ble det også rettet liknende angrep fra SF's og NKP's sentrale presse på Solkom. Signaturen fg, skrev i »Orientering» at Solkom var »brutt sammen som tverrpolitisk bevegelse» og at Solkom's metoder var »sjokkartet mobilisering av ungdommelige helfrelste skarer». Og i NKP's »Friheten» nr. 41 måtte signaturen GMSO atpåtill ty til løgner for å rettfærdiggjøre KU-ledelsens påstand om at Solkom ikke »makter å samle det norske folket i en klar manifestasjon», da han skrev at bare 700 gikk i FNL-gruppenes avslutningsdemonstrasjon i Oslo, mens det virkelige tallet var nærmere 2000. — Solkom svarte på de fleste av disse angrepene.

SOLIDARITETSKOMITEEN ØNSKER ENHET.

Solkom har hele tida fulgt en konsekvent linje til andre organisasjoner. Vi ønsker å opparbeide et godt, gjensidig og korrekt forhold og at samarbeid om konkrete tiltak skal tjene det vietnamesiske folket og kampen mot USA-imperialismen. Solkom ønsker altså samarbeid, men motsetter seg underkastelse i forhold til andre organisasjoner og partier. Videre er det et ufravikelig prinsipp at samarbeidet bare kan bli framgangsrikt når det oppstår som en følge av kampfellesskap på grunnplanet. Uten enhet på grunnplanet, kan det aldri bli noe samarbeid på noe plan i det hele tatt.

Avviklinga av de forskjellige aksjonene og tiltakene som Solkom og de lokale FNL-gruppene har tatt initiativet til den seineste tida, har til fulle bevist at når en organiserer det antiimperialistiske solidaritetsarbeidet på enhetsfrontens grunn, går arbeidet framover, — til tross for alle angrep og hets — enten de nå kommer fra USA-imperialismen, dens norske lakeier, de norske myndighetene og massemediaene — eller fra en håndfull sabotører fra toppsjiktet i noen partier.

Slutt opp om enhetsfronten til støtte for Vietnams folk og kampen mot USA-imperialismen!

**FULL STØTTE TIL FNL! USA UT AV VIETNAM!
BEKJEMP USA-IMPERIALISMEN! NATO UT AV NORGE!**

GIAI PHONG

Til kampen vi i sorg og vrede går
et enig folk bak våre våpen står.
Når vi ser røyk fra en bombet by
da flammer vårt hat mot sky.

refr.

vi slår tilbake
vi går mot seier
vi driver USA bort fra vårt land
gjennom farer, død og brann
så sverg soldat ved disse ord
i våre døde helters navn
å hevne vår forbrente jord
der fienden for fram
Det kommer tider for oss med
Da vi skal få en evig fred.

Vårt land var delt i mange, lange år
dets høge fjell og floder skilte går.
Men vi lover deg mektige Mekong
og deg stolte fjell Trom Som.

refr.

vi slår tilbake osv.

Dansk politi løper USA- imperialismens ærend

Natta til 5. november forsøkte dansk politi, utstyrt med hjelmer, koller og hunder, å stoppe utsendelsen av vårt danske broder-organ: Vietnam-Solidaritet. De danske Vietnamkomiteers kontor ble regelrett stormet, men til ingen nytte. Størstedelen av opplaget var allerede utsendt, og det var bare en liten rest som falt i lakeienes klør.

Hva var så bakgrunnen for disse fascistiske overgrepene? Natta for hadde den sivile og den militære overvåkningstjeneste avholdt felles møte der de i all hast fant ut at bladet inneholdt »militære hemmeligheter». I virkeligheten var det ikke militærtekniske, men politiske »hemmeligheter» Vietnam-Solidaritet trakk fram i lyset.

De avslørte det intime samarbeidet mellom USA-imperialismen og de danske myndighetene. De påviste at danske myndigheter fritt stiller dansk territorium til disposisjon for amerikanske spionfly og vest-tyske spionskip. Videre understrekes det nære samarbeidet mellom det amerikanske og det danske etterretningsvesen. Det kommer bl. a. fram at disse har en rekke avlyttingsstasjoner over hele landet, deriblant i kjelléren til Københavns Universitet. En artikkel i bladet tar opp den såkalte »Plan 10 - 1». Denne planen gir detaljerte retningslinjer, merket »TOP SECRET», over påtenkte amerikanske operasjoner i Europa i tilfelle av krig. Dette er ingen »hvilkensom helst slags» operasjoner, men operasjoner der såkalte »Special Forces», bedre kjent under navnet »Green Berets», anslår tonen. (Se kartet)

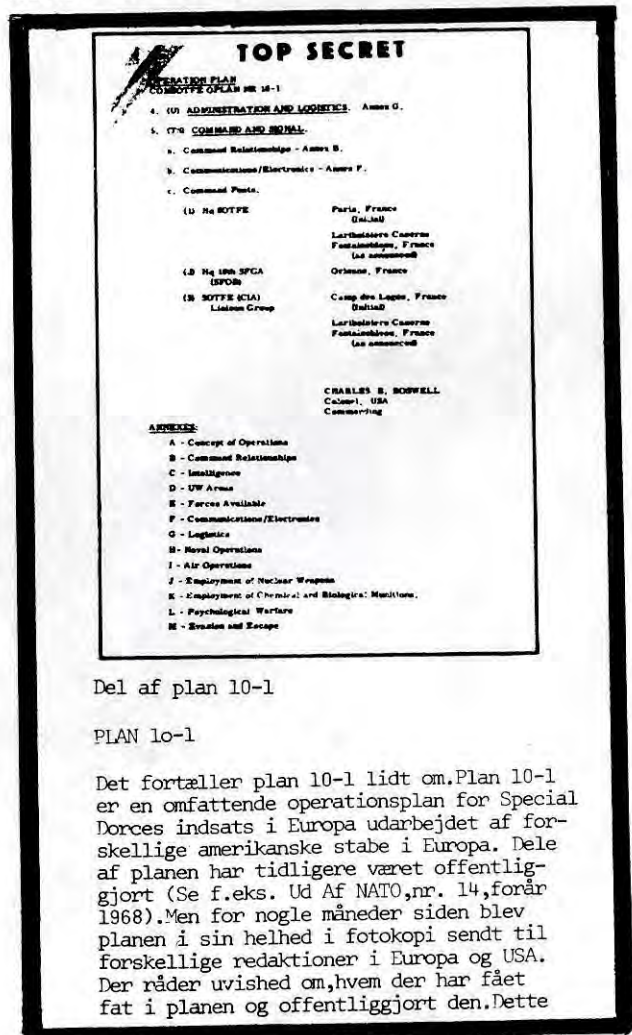
Dette har særlig interesse for Norge som også selvsagt står nevnt i planen.

I følge »Plan 10-1« skal det slippes ned »spesial-styrker« ved Lakselv, Bardu, Gardermoen og Kjevik. Disse har til oppgave å samle norske »støtte«, og på dette grunnlag utbygge norske avdelinger under Green Berets-ledelse. Etter 6 måneder skal disse bestå av 3000 mann som skal hjelpe USA-støttede quislinger med å opprette kontroll over fiendtlige sosiale og politiske strukturer, som det heter i planen. Til sin rådighet har så disse styrkene bl. a. kjemiske og bakteriologiske våpen. Ved en NATO-øvelse i november ble 1000 amerikanske soldater sluppet ned ved Torp flyplass i Vestfold. *Vi ser altså at forberedelsene allerede er i gang.*

Derfor er det nå viktigere enn noensinne å trekke fram i lyset det samarbeidet som finner sted mellom regjeringene i NATO-land, inklusive Norge og USA-imperialismen, et arbeid vi i *For Vietnam* vil vie stor oppmerksomhet i kommende numre.

NATO UT AV NORGE!

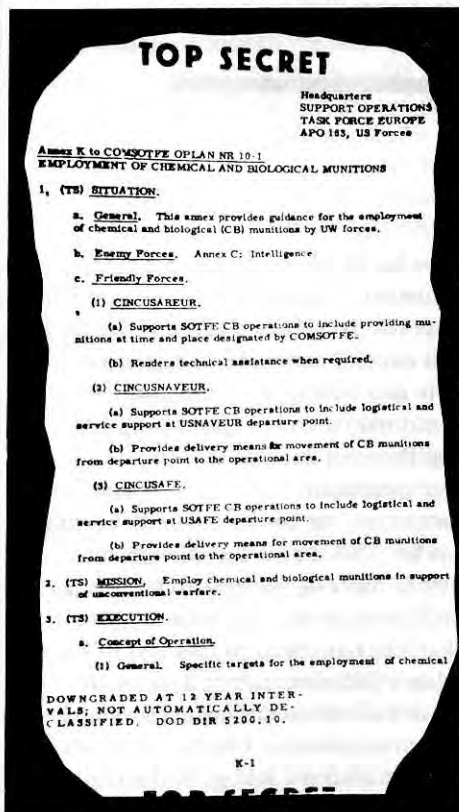
NORGE FOR FOLKET!

forhold beskæftiger den borgerlige presse sig meget med. Hvad mere vigtigt er, planen er ægte - men "forældet", som amerikanerne nu undskyldende siger.

Plan 10-1 består af 4 sider stemplet "Top Secret" og et tillæg på 29 sider, hvoraf 20 er "Top Secret", mens 9 sider er klassifiseret en grad lavere, som "Secret".

10-1 giver detaljerede oplysninger om påtænkte amerikanske operationer i Europa i krigstilfælde. Planens formål er "at forberede ledelsen af og vise ansvarsfordelingen ved påbegyndelse og gennemførelse af en ukonventionel krigsførelse inden for den i Europa stationerede amerikanske øversbefalendes område". Tillæg J handler om "anvendelse af atomare våben" og tillæg K om "anvendelse af kemiske og biologiske

Del af Plan 10-1's tillæg K om kemisk og biologisk krigsførelse.

våben". Planlæggerne i SOTFE (Support Operation Task Forces Group) havde udpeget 10. Special Forces Group som stødtropper ved denne plans iværksættelse. Disse skulle opbygge en partisanbevægelse i hele Europa (med 101 operationsområder i 23 lande, se kortet). Ikke alene atomladninger skulle anvendes, men også kemiske og biologiske sygdomsfremkaldende midler og nervegasser "skal anvendes til understøttelse for partisanoperationerne". (Det er tydeligt, at de amerikanske krigsplanlæggere ikke regner med frivillig støtte, men satser på terror)

ENHET I VIETNAMARBEIDET.

forts. fra s.17.

er en sak som angår langt bredere grupper enn de som er innkalt til dette møtet, vil vi derfor foreslå at forhandlingene foregår i et bredere forum slik at også interesserte enkeltpersoner kan ta del i drøftingene. Vi mener at også deres meninger må få en bred plass i slike drøftinger. Vi foreslår en innleder fra hver av de innbudte organisasjoner. Eventuelt kan Solidaritetskomiteen påta seg arrangementstekniske forberedelser og om nødvendig også dekke utgiftene til møtet.

Når det gjelder resten av brevet vil vi understreke at den eneste veien til en styrking av Vietnam-arbeidet i tida som kommer er en samling om parolene:

1. USA UT AV VIETNAM!
2. FULL STØTTE TIL FNL!
3. BEKJEMP USA-IMPERIALISMEN!
4. NATO UT AV NORGE!

ØK STØTTEN TIL FNL!

Vår støtte til FNL i deres kamp for et fritt og uavhengig Vietnam i den fasen krigen er inne i nå, er mer nødvendig enn noen sinne.

Representanter for FNL har uttrykt at det ikke er ved forhandlingsbordet, men på slagmarken i Vietnam krigen avgjøres. I denne kampen må FNL først og fremst stole på egne krefter. Folkets frigjøring må være dets eget verk. Men enhver solidaritet med det kjempende vietnamesiske folket vil være en oppmuntring og en støtte for Frigjøringsfronten i dens kamp mot USA-imperialistene og marionettene i Saigon, da det gir folket visshet om at de ikke står alene.

Våre måter å støtte FNL på her i Norge er begrensede, ikke minst p.g.a. NATO-medlemsskapet, men vi må ta i bruk alle de midler vi har som f. eks. spredning av »For Vietnam», arrangering av stands og demonstrasjoner og innsamling av penger.

En av våre oppgaver i Norge er altså å gi materiell støtte til Vietnams folk. Den beste måten å gjøre dette på er å gi penger til FNL uten at det stilles betingelser for hjelpen.

Frigjøringsfondet er Solidaritetskomiteens innsamlingsfond. Hittil har det blitt samlet inn ca. kr. 70 000 til FNL. Den materielle støtten gir vi ikke av medlidenhet men av solidaritet. Pengene som kommer inn på Frigjøringsfondet går uavkortet til FNL. Det innkomne beløp disponerer FNL fritt. Regnskap er til enhver tid tilgjengelig for bidragsyterne.

**GI PENGER TIL FNL GJENNOM FRIGJØRINGSFONDET!
FULL STØTTE TIL DET SEIRENDE VIETNAMESISKE FOLKET!**

FRIGJØRINGSFONDET,
Boks 558, Sentrum, Oslo 1
Postgiro 20 50 32

USA og Sovjet går sammen mot Sørøst-Asias folk

FOLKENE I SØRØST-ASIA TAR OPP KAMPEN FOR NASJONAL OG SOSIAL FRIGJØRING

I stadig større deler av Sørøst-Asia har de undertrykte folkene for alvor begynt å ta opp kampen mot imperialismen og de korrupte regimene i området. Seirene i den vietnamesiske frigjøringskampen har oppmuntret folkene over hele verden som kjemper mot imperialismen og for sosial rettferd. I Laos har folket vunnet kontroll over halve landet og skutt ned mer enn 1000 amerikanske fly. I Thailand der USA har over 60 militærbaser, har en framgangsrik gerilja spredt seg til 33 av landets 71 provinser på bare 4 år. I Burma og «Malaysia» har regjeringens «innringnings- og undertrykkelseskampanjer» blitt slått tilbake av væpna bondemasser gang på gang. I land som Indonesia, India og Filippinene er frigjøringskampen på folkekrigens begynnerstadium, mens det i Japan, Taiwan og Sør-Korea er en voksende bevegelse mot USA-imperialismen og dens lokale marionetter.

Det er ingen tvil om at Sørøst-Asia i dag er den delen av verden der den verdensomspennende kampen mot imperialismen finner sitt sterkeste uttrykk. Det er derfor heller ikke til å forundre seg over at Sørøst-Asia kommer til å bli et av imperialistenes viktigste oppmarsjområder i framtida.

USA-IMPERIALISMEN ER DEN VERSTE FIENDEN TIL FOLKENE I SØRØST-ASIA

At det er store profittmotiver som holder USA i Sørøst-Asia som andre steder, skulle et sitat fra tidligere president Eisenhower vise: *«La oss anta at vi tapte i Indo-Kina. Der som dette skulle skje, ville atskillige ting inntreffe. Den malaiiske halvøy ville bli vanskelig å forsvare. Det tinn og wolfram som kommer derfra, som vi setter slik pris på, ville ikke lenger komme. Dere forstår at denne reaksjonen må stoppes, og at den må stoppes nå. Det er dette vi forsøker å gjøre.»*

Til tross for at USAs investeringer i dette området - som bl.a. svarer for 59% av verdens tinn og 90% av verdens naturgummi - har steget med 650% fra 1950 til 1965, utgjør disse investeringene bare få prosent av USAs samla utenlandsinvesteringer. Men på den andre sida kaster disse mye mer av seg i sedvanlig profittøyemed enn andre steder

og skaper superprofitter for de nord-amerikanske monopolene. Og et tredje moment - og det er viktig - er at USA har store framtidsplaner når det gjelder å grafse til seg de enorme og ennå skjulte naturrikdommene til egen gagn. Etter det CIA-inspirerte general-kuppet i Indonesia i 1965 som kosta 1 million patrioter og kommunister livet, har USA-selskap og kapital flommet inn i landet.

For å verne om disse interessene har USA militæralliansen SEATO, «Stillehavspakten» og særlige «sikkerhetsavtaler» med andre land. I Asia har USA nærpå 1 million mann under våpen, hundrevis av baser og militære flyplasser, ja, på Okinawa har de attpåtil stasjonert atomvåpen. Dette militære oppbudet skal ikke bare tjene til å slå ned folkelige frigjøringsbevegelser i paktenes medlemsland, men tjener også som ledd i den allmenne innringninga av land som har frigjort seg fra imperialismen, i første rekke den kinesiske folkerepublikken med sitt veldige landområde og store folkemasser.

SANNHETEN OM NIXONS «NYE ASIA-POLITIKK»

For å bli valgt til amerikansk president, måtte Nixon benytte seg av den allmenne misnøyen med Vietnam-krigen som rår i det amerikanske folket. Han framstilte seg som en «fredskandidat» og lovte «en hederlig og rask slutt på krigen». - Men sannheten er - som virkeligheten har vist - at Nixon ikke bare fortsetter i Eisenhowers, Kennedys og Johnsons gamle kurs, men har faktisk økt krigsaktiviteten i Sør-Viet-

nam, f.eks. når det gjelder bruken av giftgasser og kjemikalier, samtidig som antallet bombetokter over de frigjorte områdene blir stadig hyppigere og villere. Aldri før har vært USA's militære utgifter vært så høye som nå: 84,2 milliarder dollars pr. år (ca. 500 milliarder norske kroner). At Nixon, i sin tid Eisenhowers visepresident fra den verste McCarthy-perioden, på ingen måte har tenkt å gå imot de amerikanske monopolenes behov for ekspansjon og krig, skulle hans Asia-reise i sommer klart bevise. Etter denne reisen som skulle lansere Nixons »nye Asia-politikk» står følgende klart: USA vil fortsatt stå klar til å slå ned enhver frigjøringsbevegelse for å forsvare sine interesser og de korrupte regimene, og hovedbrodden i den amerikanske opprustninga i Asia er rettet mot Kina. Dessuten ser det ut til at Thailand blir USA's nye hovedstøttepunkt i Sørøst-Asia etter Vietnam.

Men verdensopinionen vokser dag for dag mot USA-imperialismen. Dette vet Nixon og andre som representerer USA-imperialismen. Dette har da også gått klart fram av Nixons seinere taler. - Nettopp derfor kjører Nixon fram en »ny politikk» som i sitt innhold selvfølgelig ikke er annet enn gammel imperialismen og kolonialisme. Det eneste »nye» er at den amerikanske herskerklassen også ser ut til å ha trukket en del lærdommer av Vietnam-krigen.

For å begynne: USA lanserer doktrinen »asiater må slåss mot asiater». Dette betyr ikke at USA-imperialismen vil trekke seg frivillig ut av Asia. Det som det innebærer er at USA for ettertida i langt mindre grad enn før skal blande seg inn i den militære kampen, men fortsatt gi pengehjelp og militær rettledning til de korrupte regimene. I Vietnam kalles dette å »av-amerikanisere» krigen. Dette er i grunnen et godt bevis på at USA på sett og vis innrømmer sitt militære nederlag i Vietnams folkekrig, men prøver å skape inntrykk av at dette skyldes at nå har lakeiene deres i Saigon blitt så sterke at de kan greie seg sjøl. Faktum er at de er mer enn noensinne avhengig av amerikansk materiell og personell. - USA skal altså spille rollen som den »snille giveren», men i virkeligheten være sjefen som trekker i trådene bak kulissene.

En annen lærdom USA-imperialistene nok må ha gjort seg den seinere tida, er at SEATO og andre militære avtaler ikke er tilstrekkelig til å demme opp for folkenes frigjøringskamp. »Overnasjonale traktater» og »sikkerhetssystemer» er derfor nye utspill fra imperialistene som skal skape illusjoner om »avspenning» og »sikkerhet» for å dekke over den økte

utsugninga av de arbeidende massene og den faktiske opprustninga i området. - Et slikt utspill er planene om et »kollektivt sikkerhetssystem i Asia».

USA OG SOVJET PLANLEGGER FELLES OPPDEM-MING MOT FOLKENES FRIGJØRINGSKAMP I ASIA

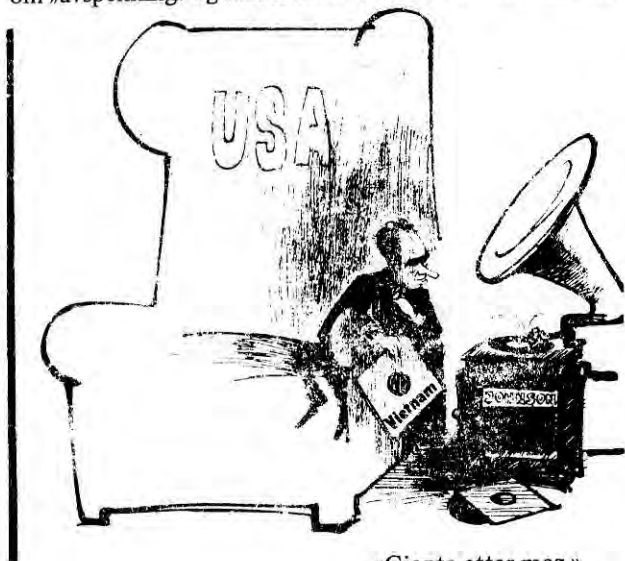
Ideen om et »kollektivt sikkerhetssystem» i Asia er ikke ny. Den ble først i sin tid fremmet av den beryktede John Foster Dulles. Dengang ble planene gravlagt fordi de ikke fikk særlig tilslutning fra noen hold.

I dag er forutsetningene for å virkeliggjøre denne planen andre enn på Dulles' tid. Ett av de viktigste vilkåra i dag er det utstrakte samarbeidet som eksisterer på en del områder mellom USA og Sovjet.

Som stormakter med imperialistiske interesser å ivareta på hver sine kanter, er det sjølsagt konfliktmotsetninger og rivalisering mellom disse to statene, men stilt overfor den voksende frigjøringsbevegelsen i Asia, har Sovjet-lederne i praksis vist at de ikke går av veien for å støtte ytterst reaksjonære og anti-kommunistiske regimer som også støtter seg på amerikansk militær opprustning. Det er et faktum at herskergruppene i land som India, Indonesia, Burma og »Malaysia» får både våpen og penger fra USA og Sovjet.

— Men Sovjet støtter jo FNL, innvender noen. Det er riktig at Sovjet har sagt å ville støtte FNL, men på hvilken måte gjør de det? På den ene sida støtter de FNL i ord og med en del materiell, mens de på den andre sida sender strategisk viktige materialer som titan til Pentagon, har »freds-samtaler» med Johnson og oppretter den ene nære forbindelsen etter den andre med USA-lakeier i Asia. Egentlig betyr Sovjet-ledernes »støtte» og »hjelp» til FNL og verdens folk ellers svært lite, fordi de samarbeider med USA-imperialismen når og der de burde bekjempe den. — For ikke lenge siden sto det følgende å lese i en svensk avis: »—det mest bemerkelsesverdige er at USA og Sovjet-Unionen har samme interesser av at ingen politiske forandringer skjer i Asia etter Vietnam-krigens eventuelle slutt.» (Aftenbladet 19/7 -69) Og i Aftenposten sto dette med New York Times (!) som kilde den 23. juni 1969: »Lederne i Kreml har foreslått opprettelsen av en asiatisk sikkerhetspakt som i form og innhold knapt skiller seg ut fra den plan John Foster Dulles i sin tid hadde. Den eneste forskjell er at det er Moskva og ikke Washington som vil sette alliansen ut i live. Ved dette initiativ er ideen om en »oppdemningspolitikk» i Asia, som Dulles arbeidet så meget for, blitt gjenopplivet 10 år etter hans død.» ... »Grunnarbeidet for en asiatisk sikkerhetspakt har vært lagt gjennom flere år» Og det innrømmes: »Sovjet har gjort mye for å bygge opp et godt forhold til Thailand, til tross for de nære forbindelser mellom Thailand og USA i Vietnam-krigen. Moskva arbeider også iherdig for å forbedre de sovjetisk-japanske forbindelsene. Store økonomiske programmer blir gjennomført i Singapore og Kuala Lumpur, Sovjet søker å opprette diplomatiske forbindelser med Manila, og har gjort åpenlyse tilnærmelser overfor Formosa.»

Sovjet-lederne støtter som vi ser ikke bare planene om et »kollektivt sikkerhetssystem i Asia», men går sjøl i bresjen for dem. Nylig bekreftet Bresnev dette ved å si at »hendingenes gang er i ferd med å sette opp på dagsordenen oppgaven med å skape et kollektivt sikkerhetssystem i Asia», og

»Gjenta etter meg.»

utenriksministeren Gromyko la i september fram et forslag om «å styrke den internasjonale sikkerhet», der det bl. a. blir foreslått opprettet «effektive regionale sikkerhetssystemer i Europa, Asia og andre steder i verden.» — Som vi altså ser går både USA og Sovjet inn for et slikt «sikkerhetssystem». Men hva vil et slikt system i virkeligheten innebære og hva er formålet med det?

»KOLLEKTIVT SIKKERHETSSYSTEM I ASIA» — NYTT VÅPEN RETTET MOT FOLKENES FRIGJØRING.

Når det gjelder de rent konkrete former for samarbeid som et slikt kollektivt sikkerhetssystem vil føre med seg, kjenner vi ikke til dem i detalj. Det vi likevel ganske sikkert alt nå kan si, er hva dette systemet er rettet i mot.

En av lærdommene fra Vietnam-krigen er at USA-imperialismen aldri gir frivillig avkall på sine støttepunkter. De undertrykte folkene i Sørøst-Asia vil derfor stå i mot USA-imperialismen til den er drevet ut av området. Det er en åpen kjennsgjerning at Sovjet-lederne etterhvert vil satse mer og mer på de herskende regimene og flere steder stå sammen med USA mot folket. Både USA's og Sovjets store hinder er Kina — som de undertrykte folkene betrakter som «en mektig støtte og et pålitelig baklandsområde» (som FNL- og DRV-ledere sier ved flere anledninger) i sin frigjøringskamp. Et kollektivt sikkerhetssystem er derfor på flere måter en provisorisk løsning på USA's og Sovjet's problemer i Asia. Sett på bakgrunn av alle geriljaene som vokser fram over hele Sørøst-Asia, de reaksjonære regimenes udugelighet og muligheten for en storkrig med Kina, trenger USA-imperialistene et system som garanterer stor bevegelsesfrihet for USA-tropper. At Sovjet-lederne heller ikke vil holde seg borte, ser vi alt i dag da russiske militære står sammen med USA-generaler i Indonesia og russiske krigsskip til stadighet patruljerer i sørøst-asiatiske farvann.

Vi kan derfor slå fast: Et «kollektivt sikkerhetssystem i Asia» er derfor ikke noe annet enn en ny stor militærallianse mellom USA og Sovjet rettet mot folkenes frigjøringskamp og Kina. — En artikkel i «Arbeiderbladet» for ikke lenge siden peker også på mye av det faktiske forholdet:

»Sovjetisk diplomati har i den senere tid gjort viktige framstøt som har direkte sammenheng med russernes ønske om å demme opp for Kina. I mai besøkte statsminister Kosygin Afghanistan og Pakistan for andre gang i år, og andre sovjetiske utsendinger på lavere nivå har vært i en rekke ikke-kommunistiske land i Asia.»

Og videre heter det: »Egentlig er det bare tale om en fortsettelse og utdypning av den nye politikk Krusjtsjov la opp til da han innledet sin sjarmoffensiv i Asia. Mens den opprinnelige sovjetiske målsetting var å motvirke eller erstatte vestlige interesser i Asia, er den i stigende grad blitt opptatt av å demme opp for Kinas makt og innflytelse. Sjøl om det ene ikke utelukker det andre, er sannsynligvis dette den viktigste målsetting for Sovjet-Unionen i dag.»

At et slikt «kollektivt sikkerhetssystem» ikke betyr noe annet enn en ny imperialistisk militærallianse med USA og Sovjet som øverstkommanderende, har flere og flere funnet ut. Den nasjonale uavhengighet og suverenitet skal vike for «internasjonal lov og orden» i USA- og Sovjet-regi. Det er derfor ikke rart at land som Pakistan, Nord-Vietnam, Kamboja og Nord-Korea alt har gjort det klart at de ikke vil være med i et slikt system. Ja, det er motstand mot det planlagte systemet også fra USA's mest trofaste lakeier, det skul-

Formosa-cocktail: Vodka og Coca-Cola.

le gå fram av de åpne motsetningene som kom fram på SEA-TO-konferansen sommeren 1969.

Men for å lure ulikeverdige avtaler og allianser på land, bruker imperialistene alltid økonomiske lokkemidler, og i forbindelse med det «kollektive sikkerhetssystemet» heter lokkematen «regionalt økonomisk samarbeid». Izvestia slapp da også katten ut av sekken den 20. juni da den skrev at «dette samarbeidet vil legge grunnen for dannelsen av et kollektivt sikkerhetssystem i området.» Og Indira Gandhi sa den 30. juni i Djakarta at «vi tror økonomisk samarbeid ikke i seg selv vil løse (sikkerhets)problemet, men vil være et steg i retning mot det.»

Med grunnlag i et «regionalt økonomisk samarbeid» foreligger det altså planer fra lederne i Washington og Kreml om et militært samarbeid i Asia. At planene etterhvert har begynt å realiseres, skulle den russiske tilslutning til «den asiatiske utviklingsbanken» (dominert av USA-kapital) og søknaden om russisk adgang til «Rådet for Asia og Stillehavet» (der bare USA-støttede reaksjonære regimer sitter) være bevis for. Et «regionalt økonomisk samarbeid» der imperialistene er med, kan aldri bli noe økonomisk samarbeid med gjensidig fordel for folkene. Et slikt økonomisk samarbeid med USA-imperialistene som investerer en dollar for å trekke ut to, kan bare bli økonomisk underkastelse. Et kollektivt sikkerhetssystem med imperialistene som sjefer kan heller ikke trygge folkenes sikkerhet, fordi imperialismen — og i første rekke den amerikanske — er med sin ekspansive militarisme, opprustning og utpressingspolitikk overalt den største truselen mot verdensfreden.

»ALL-EUROPEISK SIKKERHETSORDNING» — NYTT OG VERRE NATO.

I Europa foreligger omtrent de samme planene som i Asia. Bakgrunnen her er oppsvinget i den revolusjonære folkebevegelsen og den anti-imperialistiske kampen som de siste åra har funnet sted i Europa. Flere og flere regjeringer har vanskelig med å holde folkenes kamp nede.

I Europa skal den russisk-amerikanske alliansen bære navnet «all-europeisk sikkerhetsordning», der både USA-generaler, NATO-offiserer, greske oberster, tyske gammel-nazister og russiske okkupasjonsledere skal samarbeide til «sikker-

hetens og fredens sak». Akkurat som i Asia vil det ikke bli folkenes sikkerhet som skal garanteres, men imperialistenes – i vest: gjennom militærkupp a la Hellas i NATO-regi, og i øst: ved okkupasjoner etter Tsjekkoslovakia-mønster. Opprettelsen av en all-europeisk sikkerhetsordning vil ikke føre til at amerikansk kapital trekker seg ut av Vest-Europa, at unntakslovene blir trukket eller at NATO frivillig nedlegges av USA-imperialistene. Tvertimot, den ordninga som imperialistene i Washington og Moskva vil ha, skal bare sikre NATO-styrkene større mobilitet. Etterhvert som folkemassene i stadig flere stater reiser seg mot sine lands makthavere, vil ikke bare politi og vannkanoner strekke til, men brannkorps og «spesialstyrker» (som Green Berets) vil måtte gripe til på

undertrykkernes og imperialistenes side. En slik ordning er som en skjønner ikke noe alternativ til de eksisterende blokker, men bare en videreføring av dem til det verre, fordi de bare skal legalisere samarbeidet mellom USA og Sovjet mot folkene en gang for alle.

En «all-europeisk sikkerhetskonferanse» er første steg i planlegginga av denne ordninga. Sovjet-lederne spiller også her hovedrollen ved at de stiller seg i spissen for kravet om en ny «ordning» i Europa. Det var derfor naturlig at de har uttrykt glede over at alle land i Europa (med unntak av Albania) «på en eller annen måte har stilt seg positive til den planlagte konferansen». Og NATO ga grønt lys allerede i vår på Brussel-konferansen.

TIL KAMP MOT IMPERIALISMEN MED DEN AMERIKANSKE I SPISSEN – FOR FOLKENES NASJONALE UAVHENGIGHET!

En «all-europeisk sikkerhetsordning» er et uttrykk for USA's og Sovjets ønske om å styrke sitt grep over Europa. Dette kommer som en følge av den veldige motstanden som det etterhvert er blitt mot disse maktenes sjåvinistiske politikk gjennom NATO og Warszhawa-pakten.

USA-imperialismen er i dag de undertrykte folkenes hovedfiende, i vår del av verden utgjør USA-imperialismen en trussel mot folkenes sikkerhet og livsinteresser gjennom NATO, unntakslover og oppkjøp av norske arbeidsplasser. Først når det imperialistiske systemet med krig og opprustning er tilintetgjort, kan folkenes sikkerhet bli til virkelighet og det kan bli fred over hele verden.

Derfor må vi avvise aller planer om «sikkerhetsordninger» både i Asia og Europa. I stedet må vi øke støtten til Vietnams folk, forsterke det anti-imperialistiske solidaritetsarbeidet og kreve NATO ut av Norge!

»Uro og bråk over alt,
vi må stå sammen.»

HVA GJØR FNL NÅ?

Sør-Vietnams nasjonale frigjøringsfront (FNL) blir ikke arbeidsløs nå når den provisoriske revolusjonære regjeringa er dannet. De arbeider sammen videre mot felles mål.

Dannelsen av Republikken Sør-Vietnams provisoriske revolusjonære regjering er til nå den største politiske seier som det sør-vietnamesiske folket har vunnet i sin kamp mot de amerikanske angriperne og deres lakeier i Saigon.

Seieren er stor fordi regjeringdannelsen betyr at fronten har blitt enda breiere – nye deler av folket har sluttet seg til den kamp som Sør-Vietnams nasjonale frigjøringsfront startet. Det var FNL og Alliansen for Nasjonale, Demokratiske og Fredselskende krefter som sammen med andre grupper dannet regjeringa.

FNL ble dannet i 1960. Da ble det vedtatt et politisk manifest som kort dro opp retningslinjene for kampen mot USA-imperialistenes intervensjon. En av oppgavene var å danne ei regjering – selv om det ikke var den viktigste politiske oppgaven da.

FNL's neste politiske dokument av grunnleggende betydning var «de fem punktene» i 1965. I august 1967 ble så FNL's politiske program vedtatt på en ekstraordinær kongress.

USA's politiske og militære innblanding i Vietnams indre anliggender må opphøre. Først da kan fred, frihet, uavhengighet og gjenforening av det delte landet oppnås.

Dette er hovedinnholdet i de tre dokumentene – det er FNL's politiske linje som hele tida har vært den samme. De forskjellige dokumentene inneholder presiseringer av denne linja og de har kommet i takt med framgangen i motstandskampen og USA's voksende nederlag.

Den provisoriske revolusjonære regjeringa har en bred støtte fra den sør-vietnamesiske befolkninga. Alt i alt var det 23 organisasjoner representert på folkekongressen som 6.-8. juni i år utnevnte regjeringa et eller annet sted i Sør-Vietnam. Foruten FNL og «Alliansen» var det organisasjoner av intellektuelle, pasifister, religiøse og nasjonale grupper, og også

grupper av vietnamesere i utlandet.

Da FNL ble dannet i 1960, kjente få til frontens krav om at USA måtte forlate Vietnam og at Saigon-juntaen måtte bort. I dag etter ni års framgangsrik kamp mot verdens største militærmakt slutter praktisk talt alle sør-vietnamesere opp om den nye regjeringa og også størstedelen av verdensopinionen. Dessuten har ikke mindre enn 25 stater anerkjent den som den eneste virkelige representanten for det sør-vietnamesiske folket.

Dermed er det helt klart at USA-imperialistene og Saigon-juntaen blir ennå mer isolert — de mister den lille støtten som det kan tenkes at de har hatt. Vi har de seineste månedene kunnet lese i avisene hvordan »de rike» rundt Saigon-juntaen rømmer utenlands med sine penger. »Rottene forlater det synkende skipet» (se For Vietnam 2/69).

At den provisoriske revolusjonære regjeringa er dannet betyr ikke at FNL opphører å eksistere. Frontens program

strekker seg lenger enn til denne regjeringsdannelsen. *Det endelige målet er å gjenforene Vietnam som jo midlertidig ble delt på Geneve-konferansen i 1954. Men før en er kommet så langt skal USA-imperialistenes tropper og deres lakeier bort fra Sør-Vietnam. Deretter kan en holde alminnelige valg, og landet kan begynne å ta seg opp økonomisk.*

Det er altså mye som må gjøres før FNL's politiske program er gjennomført. Nå arbeider den nye regjeringa for det samme program med en ennå større del av folket i Sør-Vietnam bak seg. Samarbeidet mellom FNL og regjeringa viser seg bl. a. gjennom at flere personer sitter både i FNL's sentralkomite og i regjeringa. En av FNL's viseformenn, Huynh Tan Phat, er samtidig statsminister. Tran Nam Trung er både sjef for FNL's militære politiske kommisjon og forsvarsminister, dvs. høyeste sjef for de væpnete styrkene.

Den avgjørende forskjellen mellom FNL og regjeringa er — foruten det at regjeringa representerer en større del av folket enn FNL — at regjeringa er statsrettslig likestilt med alle andre lovlige regjeringer. Det betyr konkret at den f. eks. har rett til å inngå alle slags avtaler på like fot med disse.

FNL fortsetter sin aktivitet på alle områder, f.eks. i utlandet. Mange FNL-delegasjoner har i flere år reist rundt i verden. Slik er det fremdeles. Men samtidig har den provisoriske revolusjonære regjeringa offisiell representasjon i de landa som har anerkjent den.

Dannelsen av den provisoriske revolusjonære regjeringa er en politisk triumf for det vietnamesiske folket — større enn noen gang tidligere. Fordi FNL hovedsakelig har sin støtte på landsbygda og Alliansen sin i byene, føres kampen i hele Sør-Vietnam under samme ledelse: regjeringas.

Regjeringas hovedoppgave er, i følge dens 12-punkters handlingsprogram, å lede de væpnete styrkene, forene hele folket, øke den militære og politiske kampen og beseire USA-imperialistenes angrepskrig.

Den kampen støtter vi.

Den norske regjeringa har alltid tatt klar stilling mot det vietnamesiske folkets rettferdige kamp og har helt tatt avstand fra de sterke kravene om anerkjennning av FNL. Den norske regjering må anerkjenne den provisoriske revolusjonære regjeringa som er den virkelige representanten for folket i Sør-Vietnam, og bryte alle forbindelser med Saigon-juntaen som ikke representerer andre enn seg selv.

FNL I NORGE.

Inspirert av de nye store seire til det sør-vietnamesiske folket i kampen mot USA-imperialistene har Solidaritetskomiteen lagt vekt på å konsolidere FNL-gruppene denne høsten. Et viktig innslag i denne linja har vært kampanjen for å få alle FNL-aktivister til å studere Solidaritetskomiteens nye studiesirkel på 7 brev. Etter rapporter fra FNL-gruppene å dømme, har denne kampanjen vært absolutt vellykket. Fra slutten av september til 1. desember har omtrent samtlige FNL-grupper gjennomgått sirkelen og Solidaritetskomiteen har stadig måttet utgi nye opplag. Til nå er det blitt sendt ut ca. 1000 eksemplarer. Ved siden av har sjølsagt gruppene også studert annet materiale, artikler i For Vietnam, materiale fra Sol.kom.s 3. landsmøte osv.

Meldingen om president Ho Chi Minhs død i begynnelsen av september vakte oppriktig sorg hos alle ærlige anti-imperialister. Mer enn noen annen sto han som et levende samlingspunkt for hele det vietnamesiske folkets frigjøringskamp mot

USA-imperialismen. I Oslo og Bergen ble det holdt minnemøter over Ho Chi Minh som til sammen samlet nærmere 1000 mennesker. Se ellers kondolansetelegrammet fra Sol.kom. til DRV's regjering annet sted i dette nummer av For Vietnam.

Vietnam-uka den 20. til 26. oktober markerte et kraftig oppsving i kampen mot USA-imperialismen her i Norge denne høsten. Under hovedparolene "Bekjemp USA-imperialismen — NATO ut av Norge" gikk FNL-gruppene sammen med lokalavdelinger av Kampanjen Norge ut av NATO og laget felles aksjoner på over 70 steder rundt om i landet. På stands dørsalgaksjoner, møter og demonstrasjoner fikk FNL-aktivistene tusener av mennesker i tale denne Vietnam-uka. I sentrum for vår propaganda sto For Vietnams spesialnummer om NATO, som til nå er spredd i nærmere 18 000 eksemplarer. Demonstrasjoner ble avholdt i Oslo, Bergen og Trondheim. Henholdsvis 2000, 700 og 250 deltok i demon-

strasjonene. I Oslo samlet FNL-gruppene 700 i møtet etterpå, mens Trondheim FNL-grupper samlet 350.

Vietnam-uka ble også en bekreftelse på at linja med å konsolidere FNL-gruppene har vært riktig. Mange grupper utga i denne Vietnam-uka sine egne løpesedler og gruppene hadde jamnt over sterkere aktivitet i denne Vietnam-uka enn i de foregående.

Kampen mot fascist-filmen »The Green Berets» har stått sentralt i den anti-imperialistiske kampen i høst. Den massive motstanden mot denne filmen, som forherliger spesialstyrkene (som best kan sammenliknes med Hitlers SS) har imidlertid ført til at filmen ennå ikke er satt opp til offentlig framvisning her i landet. Tidlig på høsten utga Solidaritetskomiteen en egen plakat mot filmen, som er blitt spredt over hele landet. Men kampen mot fascist-filmen har også nødvendiggjort at FNL-aktivistene tar i bruk mer direkte aksjoner. En slik aksjon var demonstrasjonen i Oslo bystyre i slutten av oktober da spørsmålet om den skulle settes opp i Oslo var oppe til behandling. Midt under innlegget til Albert Norden (H), stemte 150 FNL-aktivister enstemmig i: »Stans The Green Berets» og »Seier for FNL». Ordfører Bull forlangte på vanlig måte »galleriet ryddet» og tilkalte politiet. Men innen politiet fikk gjort noe som helst ble demonstrasjonen avsluttet med at alle FNL-aktivistene sang »Giai Phong» —FNL's nasjonalsang, og alle forlot bystyresalen.

1969 har vært et seierens år for det vietnamesiske folket — både hjemme og ute. Over hele verden har kampen mot USA-imperialismen og dens aggresjon mot det vietnamesiske folket gått framover i bølge på bølge. At dette også har vært tilfelle i Norge viser en del kjennsgjerninger fra Solidaritetskomiteens arbeid. I løpet av 1969 har de om lag 80 FNL-gruppene rundt om i landet spredt over 60 000 eksemplarer av For Vietnam, FNL's program og Ho Chi Minh-antologien. Nærmere 400 000 lokale og sentrale løpesedler er spredt, 25 000 plakater er blitt satt opp og det er blitt samlet inn over 50 000 kroner til FNL gjennom Frigjøringsfondet for Vietnam. Denne agitasjons- og propagandaoffensiven lover godt for FNL-arbeidet i 1970!

FRITT NORGE

Kjøp og les **FRITT NORGE** organ for Kampanjen Norge ut av NATO

**TA DEL I KAMPEN FOR NORSK SJØLSTENDIGHET!
BLI MEDLEM AV KAMPANJEN NORGE UT AV NATO!**

I forbindelse med President Ho Chi Minhs død sendte Solidaritetskomiteen for Vietnam dette kondulanse-telegrammet:

Kondulansetelegram til Regjeringen i Den Demokratiske Republikken Vietnam.

Det er med dyp sorg at verdens folk mottar de triste nyhetene om den sørgelige bortgangen til den store lederen av det vietnamesiske folket, President Ho Chi Minh.

President Ho Chi Minh er det vietnamesiske folkets store velgjører. Ho Chi Minh ledet motstandskampen mot de japanske fascistene, var lederen for August-revolusjonen, ble den første president i D.R.V., ledet frigjøringskrigen mot de franske kolonialistene, som ledet til Geneve-avtalen.

Under President Ho Chi Minhs kloke ledelse har hele den vietnamesiske nasjonen påført USA-imperialistene og deres lakeier harde slag. I D.R.V. har folket, med Vietnams Arbeiderparti og Ho Chi Minh i spissen, oppnådd store seire i oppbyggingen av fedrelandet.

For folket i Sør som fører en folkekrig seierrikt til ende mot USA-imperialistene, har Ho Chi Minh vært den store inspirator og ubøyelige støtte.

Ho Chi Minh har gått bort, men kampen mot USA-imperialismen går stadig framover, fordi, som Ho Chi Minh har pekt på, at »Så lenge det finnes en eneste angriper igjen i vårt land, må vi kjempe videre og tilintetgjøre ham.»

Lenge leve minnet om Ho Chi Minh !

BYSTE AV HO CHI MINH I TROMSØ

I Tromsø har en nå satt i gang en aksjon for å reise ei byste av president Ho Chi Minh. Videre arbeider en for at ei gate, veg eller plass i Tromsø-området blir oppkalt etter Ho.

»Når vi vil reise ei byste av Ho Chi Minh her nord i Tromsø, så er det rett og slett fordi vi synes byen trenger et varig minnesmerke over en av de største frihetskjemper og revolusjonære i vårt hundreår. På denne måten understreker vi også den internasjonale solidariteten med det vietnamesiske folket», sier formannen i Aksjonsutvalget.

VIETNAM COURIER

Information Weekly —

46 Tran Hung Dao Street, Hanoi Democratic Republic of Viet Nam

SON MY-MASSAKREN

Opinionen i USA og resten av verden er sterkt forbitret og fordømmer på det sterkeste den barbariske amerikanske massakren på over 500 sivile i byen Son My, Quan Ngai provinsen, den 16. mars 1968.

Det er nødvendig å minne om at FN's sentralkomite i Trung Bo i mars 1968 i en uttalelse til opinionen i Vietnam og utlandet sterkt fordømte USAs brutale og umenneskelige forbrytelse. I denne massakren drepte de amerikanske soldatene, som gjennomførte politikken »brenn alt, ødelegg alt, drep alt», hundreder av mennesker, brente til og med mødre som diet sine spebarn, skjarte ut innvollene på gravide kvinner og voldtok og myrdet mange kvinner, deriblant tenåringer og eldre kvinner. *Massakren i Son My er bare en av de mange blodige handlinger som de amerikanske angripere og deres n-lakeier har begått i Sør-Vietnam.* Ved å føre sin brutale angrepskrig i Sør-Vietnam, har de herskende kretser i USA forvandlet unge amerikanere til umenneskelige mordere. De har begått mengder av forbrytelser i Sør-Vietnam, de mest typiske tilfellene er bl.a. massakren i Ba Lang An der over 1500 mennesker ble drept, den i Kong H'Ring der nærmere 1500 mennesker ble drept eller såret, de i fengslene i Poulo Condor og Tay Ninh der nesten 1000 mennesker ble drept eller såret..... Ved sida av slike kriminelle forbrytelser, intensiverer de B-52 bombingene over bebodde områder med napalm og fosforbomber, giftige kjemikalier og gasser for å massakrere folket og ødelegge byer og avlinger.

På USAs ordre har marionetteadministrasjonen gjort sitt beste for å dekke over sine amerikanske herrers forbrytelser, og samtidig øket sitt trykk mot forskjellige grupper, nasjonaliteter og religiøse sekter, selv om de innafor sine egne rekker propaganderer fred, uavhengighet og nøytralitet. De har åpent satt opp avrettingsplasser i byene, torturert patrioter som illegalt har blitt fengslet, det mest typiske eksemplet er overgrepet mot 1400 kvinnelige fanger i Thu Duc-fengslet.

Fordøm de amerikanske
imperialistenes folkemord
i Vietnam.

De amerikanske inntrengerne går brutalt fram mot vietnamesisk landsbybefolkning.

Massakren i Son My og tallrike andre forbrytelser som er begått av USA i Sør-Vietnam har tydelig avslørt USA-regjeringens sviktende påstander om såkalt »forsvar av friheten» og »retten til selvbestemmelsesrett» for det sør-vietnamesiske folket. I virkeligheten har USA med sin aggresjons- og krigspolitikk klart krenket det sør-vietnamesiske folkets rett til selvbestemmelse. Daglig har over en halv million USA- og satellitt-tropper myrdet og ødelagt i Sør-Vietnam. *Det hvite hus og lederne i Pentagon som klart har begått aggresjons- og krigsforbrytelser i Sør-Vietnam, må bære det fulle ansvaret for sine kriminelle handlinger.*

Folket og revolusjonsregjeringa i republikken Sør-Vietnam oppfordrer alle fredselskende land, de demokratiske internasjonale organisasjoner og verdens folk, inklusive det amerikanske folket, til sterkt å fordømme de amerikanske angriperne og ty til effektive tiltak for å sette en stopper for de seineste kriminelle handlinger, og sammen med det vietnamesiske folket, kreve at USA umiddelbart stopper sin angrepskrig og totalt og vilkårløst trekker tilbake alle amerikanske og satellitt-tropper fra Sør-Vietnam og la det sør-vietnamesiske folket løse sine egne indre anliggender selv, uten innblanding utenfra.

FRIGJØRINGSFONDET
POSTGIRO 20 50 32

Adresse: Boks 558, Oslo sentrum,
Ansvarlig: Tone Sverdrup

NYE 12 000 TIL FNL - TILSAMMEN kr 70 000

FRIGJØRINGSFONDET offentliggjør med dette innsamlingsresultatene for månede mai til oktober. Det er nå samlet inn ca. kr 70 000 til FNL i Norge. Stadig flere nordmenn støtter FNL i deres kamp mot USA-imperialistene og deres marionetter i Saigon. La dette komme til uttrykk i økt økonomisk støtte gjennom FRIGJØRINGSFONDET.

REGNSKAP

Gruppeinnsamlinger, privatbidrag og bevilgninger
Inntekter

mai 69	gruppene	561,09
	private	1115,00
	Norsk Tjenestemannslag, Oslo og Omland	500,00
juni	gruppene	636,79
	private	720,00
	Sos. gymn. lag, Eidsvoll,	154,89
juli	gruppene	1985,50
	private	580,00
august	gruppene	572,90
	private	499,00

september	gruppene	509,90
	private	1603,00

oktober	gruppene	654,00
	private	1330,00
	Eidsvoll lag av NKP	25,00

Tilsammen 11438,07

status pr. 1/5-69: (BALANSE)

Utgifter: 42 399,47 Inntekter: 58 150,12

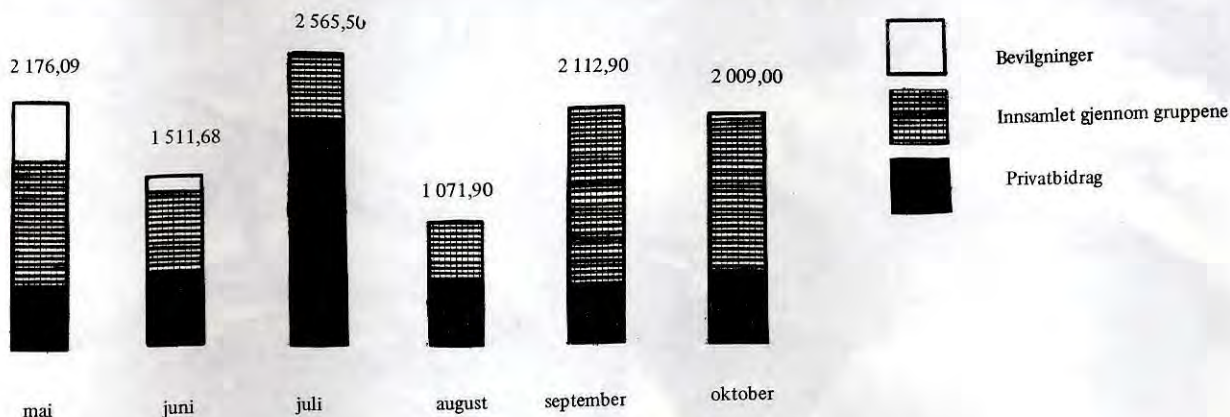
Saldo 15 750,65

Sum 58 150,12 58 150,12

Innsamlet mai-oktober 1969: 11 438,07

Saldo pr. 1/5-69: 15 750,65

Saldo pr. 1/11-69: 27 188,72

SOLIDARITETSKOMITEEN FOR VIETNAM

Solidaritetskomiteen for Vietnam er en sammenlutning av FNL-grupper og Vietnam-komiteer spredt over hele Norge. Vår organisasjon arbeider for å spre kunnskap om hva som virkelig skjer i Vietnam, og søker å gi analyser av årsaken til USAs krigføring i Vietnam og andre undertrykkelseskriger. Dessuten er pengeinnsamlinger til FNL gjennom Frigjøringsfondet for Vietnam en viktig hovedoppgave for organisasjonen. Pengene som kom-

mer inn på Frigjøringsfondet går i sin helhet til FNL, som selv kan avgjøre hva midlene skal brukes til uten at vi her i Norge stiller noen betingelser for anvendelsen.

Alle som er enige i Solidaritetskomiteens politiske målsetting og vil arbeide aktivt for Vietnams folk, kan bli medlem av lokalavdelingene

Ta kontakt med Solidaritetskomiteen for Vietnam, Boks 558, Oslo Sentrum, og gå med i Vietnamarbeidet!

I dette nummer for vietnam

Dette nummer inneholder:

Telegram fra FNL	s. 2
FNL 9 år i kamp og seier	s. 3
Solkoms landsmøte	s. 10
Ho Chi Minh	s. 11
1969: Verden i opprør mot USA-imperialismen	s. 14
Vietnam-nyheter	s. 16
Enhet i Vietnam-arbeidet	s. 17
Til kamp mot fascistlovene	s. 18
— Et enig folk bak våre våpen står —	
Om enhetsfronten i Vietnam og Norge	s. 20
Giai Phong	s. 29
Dansk politi løper USA-imperialismens ærend	s. 30
Øk støtten til FNL	s. 31
USA og Sovjet går sammen mot folkene i	
Sørøst-Asia	s. 32
Hva gjør FNL nå?	s. 35
FNL i Norge	s. 36
Son My-massakren	s. 38
Frigjøringsfondet	s. 39

Boks 558, Oslo Sentrum

For Vietnam utgis av Solidaritetskomiteen for Vietnam. Et årsabonnement koster kr. 15,- og kan betales inn over postgiro nr. 20 29 81. Merk talongen hva beløpet gjelder.

Abonnementet gjelder også andre trykksaker som Solidaritetskomiteen gir ut. Alt materiell kan bestilles fra Solidaritetskomiteen for Vietnam, Boks 558, Oslo Sentrum.

Medarbeidere i dette nummeret har vært:

Øystein Johansen (ansv. red.), Svein Johnsen, Harald Rekke-dal og Henrik Scheele.

FRIGJØRINGSFONDET FOR VIETNAM 20 50 32

Boks 558, Oslo Sentrum.

Trykt i offset hos A/S Duplotrykk